YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. július 7.[1]

C-449/14. P. sz. ügy

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés — Állami támogatások — Az RTVE javára nyújtott támogatási program — A létező támogatási program módosítása — A műsorszolgáltatók és távközlési szolgáltatók számára előírt, a támogatás új finanszírozási módjának minősülő adóintézkedések — Az adó és a támogatás közötti szükségszerű hozzárendeltségi viszony fennállása — Az adó bevételének a támogatás nagyságára gyakorolt közvetlen befolyására alapított feltétel tartalma — Az új finanszírozási rendszert a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító bizottsági határozat — A határozat jogszerűségének vitatása — A megsemmisítés iránti kereset Törvényszék általi elutasítása”

I – **Bevezetés**

1. A jelen ügy alapja a Bizottság 2011/1/EU határozata,[2] amellyel az a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította a Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), a részben a televíziós műsorszolgáltatókra és a távközlési szolgáltatókra kivetett adó révén finanszírozott spanyol rádiós és televíziós műsorszolgáltató közintézmény javára nyújtott spanyol támogatási programot.

2. Fellebbezésével a DTS Distribuidora de Televisión Digital SA[3] az Európai Unió Törvényszéke 2014. július 11-i DTS Distribuidora de Televisión Digital kontra Bizottság ítéletének[4] hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az elutasította a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetét.

3. A Telefónica de España SA és a Telefónica Móviles España SA[5] csatlakozó fellebbezést nyújtottak be, amellyel szintén ezen ítélet hatályon kívül helyezését kérik.

4. A jelen ügy alkalmat kínál a Bíróság számára, hogy egyértelművé tegye azokat a feltételeket, amelyeknek lehetővé kell tenniük annak mérlegelését, hogy az adóintézkedések mennyiben minősülnek egy állami támogatás finanszírozási módjának, úgy, hogy e támogatás szerves részét képezik, és így azokat be kell jelenteni az Európai Bizottságnak. E vizsgálat „kötelező hozzárendeltségi viszony”

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — A Spanyolország által a Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) számára nyújtandó C 38/09 (korábbi NN 58/09) támogatási rendszerről [helyesen: támogatási programról] szóló, 2010. július 20-i 2011/1/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 1., 9. o., a továbbiakban: vitatott határozat)

3 — A továbbiakban: DTS.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629, a továbbiakban: megtámadott ítélet.

5 — A továbbiakban együtt: Telefónica.

fennállásának bizonyítását igényli ezen intézkedések és a szóban forgó támogatási program között. A DTS-hez és a Telefónicához hasonló televíziós műsorszolgáltatók és távközlési szolgáltatók által viselt adók, valamint az RTVE részére nyújtott támogatás közötti ezen hozzárendeltségi viszony képezi a felek között a vita tárgyát a jelen ügyben.

5. Az adóintézkedések és a szóban forgó támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony hiányának megállapításával ugyanis a Bizottság a vitatott határozatban úgy ítélte meg, hogy az említett adók nem képezik az RTVE részére nyújtott támogatás szerves részét, és ebből következően nem kell kiterjednie rájuk a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatnak. Ekképpen e megfontolások alapján a Bizottság a szóban forgó támogatást az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megfelelően a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította.

6. A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította a DTS és a Telefónica által a vitatott határozattal szemben hivatkozott megsemmisítési jogalapokat.

7. A jelen indítványban azt javaslom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a DTS által benyújtott fellebbezést.

8. Egyrészt kifejtem, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot a vitatott határozat jogszerűségének értékelésénél, és különösen a DTS és a Telefónica által viselt adóintézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának bizonyítása során a Bíróság által kialakított feltételek érvényesítésénél. Másrészt kifejtem, hogy nem lehet azt kifogásolni, hogy a Törvényszék az elemzése céljából ne vette volna figyelembe a nemzeti szabályozás egyes rendelkezéseit, illetve hogy elferdítette volna a releváns nemzeti jog tartalmát.

9. Azt javaslom továbbá, hogy a Bíróság utasítsa el a Telefónica egyetlen, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalapra támaszkodó csatlakozó fellebbezését, mivel álláspontom szerint a Törvényszék tökéletesen megvizsgálta az a Telefónica általa az elsőfokú eljárásban hivatkozott megsemmisítési jogalapok elfogadhatóságát.

II – **A jogvita előzményei és a vitatott határozat**

10. A Bizottság két határozattal [6] jóváhagyta az RTVE finanszírozási rendszerét, amelyet a 2006. június 5-i Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (a közszolgálati rádiózásról és televíziózásról szóló, 2006. június 5-i 17/2006. sz. törvény) [7] alakított ki. E finanszírozási rendszer vegyes volt, mivel az RTVE egyrészről bevételekkel rendelkezett a kereskedelmi tevékenységeiből, különösen a reklámidők értékesítéséből adódóan, másrészről pedig ellentételezést kapott a spanyol államtól a közszolgáltatási feladat ellátásáért.

11. Az említett finanszírozási rendszert lényegesen módosította a 2009. augusztus 28-i Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) (a Corporación de Radio y Televisión Española SA [RTVE] finanszírozásáról szóló, 2009. augusztus 28-i 8/2009. sz. törvény), [8] amely 2009. szeptember 1-jén lépett hatályba. Így különösen a többi kereskedelmi bevétel elvesztésének ellensúlyozása érdekében e törvény a 2. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában és 4–6. cikkében több adóintézkedést vezetett be, illetve módosított, köztük a Spanyolországban

6 — Az RTVE javára nyújtott állami támogatásról (E 8/05) szóló, 2005. április 20-i C(2005) 1163 végleges határozat (összefoglalója: HL 2006. C 239., 17. o.), valamint az RTVE állományának csökkentését célzó intézkedések finanszírozásáról (NN 8/07) szóló, 2007. március 7-i C(2007) 641 végleges határozat (összefoglalója: HL 2007. C 109., 2. o.).

7 — BOE, 134. szám, 2006. június 6., 21270. o., a továbbiakban: 17/2006. sz. törvény.

8 — BOE, 210. szám, 2009. augusztus 31., 74003. o., a továbbiakban: 8/2009. sz. törvény.

letelepedett, fizetős televíziós szolgáltatók bevételeire kivetett 1,5%-os új adót.[9] Ezen adónak az RTVE költségvetéséhez való hozzájárulása nem haladhatta meg az RTVE számára évente megállapított teljes támogatás 20%-át. Az ezt meghaladó adóbevételeket a spanyol állam általános költségvetésébe kellett befizetni.

12. Egyébiránt a közszolgáltatási kötelezettségek ellátásának a 17/2006. sz. törvényben előírt ellentételezését fenntartották. Így, amikor a fent említett finanszírozási források nem voltak elegendőek az RTVE közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítésével kapcsolatos összes költség fedezéséhez, a spanyol állam a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése és a 17/2006. sz. törvény 33. cikke értelmében köteles volt e különbséget kiegészíteni.

13. Végül a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdése előírta az RTVE bevételeinek felső határát. A 2010-es és 2011-es két év során az említett bevételek összessége nem haladhatta meg az évi 1200 millió eurót, ami egyúttal megfelelt az egyes pénzügyi évekre vonatkozó kiadásai felső határának. A 2012–2014-es években ezen összeg maximális emelését 1%-ban állapították meg, a következő évek vonatkozásában pedig az emelést a fogyasztói árindex éves alakulása határozta meg.

14. Miután 2009. június 22-én a Bizottsághoz panasz érkezett a 8/2009. sz. törvény alapjául szolgáló törvénytervezettel kapcsolatban, 2009. december 2-án a Bizottság közölte a Spanyol Királysággal azt a határozatát, hogy az RTVE finanszírozási rendszerének módosításával kapcsolatban megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást.[10]

15. 2010. március 18-án a Bizottság megindította az EUMSZ 258. cikk szerinti, tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást, mivel úgy vélte, hogy az elektronikus hírközlésre kivetett adó sérti a 2002/20/EK irányelv[11] 12. cikkét. 2010. szeptember 30-án a Bizottság indokolással ellátott véleményben arra hívta fel a Spanyol Királyságot, hogy ezen adót az említett irányelvvel való összeegyeztethetetlensége miatt törölje el.

16. 2010. július 20-án a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította, hogy az RTVE finanszírozási rendszerének a 8/2009. sz. törvény szerinti módosítása az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében összeegyeztethető a belső piaccal. Ennek keretében a Bizottság többek között úgy vélte, hogy az e törvénnyel bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés nem képezi az említett törvényben előírt új támogatási elemek szerves részét, tehát ezen adóintézkedéseknek a 2002/20 irányelvvel való esetleges összeegyeztethetetlensége nem érinti a belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát. Egyébiránt úgy ítélte meg, hogy az RTVE módosított pénzügyi rendszere megfelel az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének, mivel tiszteletben tartja az arányosság elvét.

III – **A megtámadott ítélet**

17. A Törvényszék Hivatalához 2010. november 24-én benyújtott keresetlevelében a DTS a vitatott határozat hatályon kívül helyezését kérte. E kérelem alátámasztása érdekében a DTS három jogalapra hivatkozott, amelyek a 8/2009. sz. törvény által bevezetett vagy módosított adóintézkedések elválaszthatóságát illetően a támogatás EUMSZ 107. cikk értelmében vett fogalmának megsértésén, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén, valamint az EUMSZ 49. cikknek és az EUMSZ 63. cikknek a megsértésén alapultak.

9 — Az egyéb adóintézkedések: az ingyenes televíziós szolgáltatók bevételeire kivetett 3%-os új adó, a Spanyolországban letelepedett távközlési szolgáltatók bruttó működési bevételeire kivetett 0,9%-os új adó, valamint a rádiófrekvenciák használatára kivetett, már létező adóból származó bevétel 80%-a, legfeljebb 330 millió euró összegig.

10 — Összefoglalója: HL 2010. C 8., 31. o.

11 — Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.).

18. A Törvényszék a megtámadott ítélettel érdemben elutasította mindhárom jogalapot, és így a kereset egészét is.

IV – **A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás**

19. A DTS fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé;

– a Bizottságot és a többi felet kötelezze a Bíróság és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

20. A Bizottság a fellebbezés elutasítását és a DTS költségek viselésére való kötelezését kéri. A Telefónica a DTS támogatása érdekében terjesztett elő válaszbeadványt. A Spanyol Királyság és az RTVE a Bizottság támogatása érdekében terjesztett elő válaszbeadványt.

21. A Telefónica csatlakozó fellebbezést nyújtott be, amellyel azt kérte, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és a Bizottságot, valamint a támogatása érdekében beavatkozó feleket kötelezze a Bíróság és a Törvényszék előtt felmerült költségek viselésére. Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság e csatlakozó fellebbezés elutasítását kérik. A STS nem nyújtott be válaszbeadványt az említett csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban.

V – **A fellebbezésről**

22. Fellebbezésével a DTS kizárólag azt kifogásolja, hogy a Törvényszék helyben hagyta a Bizottság azzal kapcsolatos elemzését, hogy nem kellett megvizsgálnia a 8/2009. sz. törvény alapján a fizetős televíziós szolgáltatók bruttó működési bevételeire kivetett 1,5%-os adójellegű járulék EUM-Szerződéssel való összeegyeztethetőségét.

23. A DTS ilyen módon az RTVE részére biztosított e konkrét előny megszüntetését kívánja elérni, hangsúlyozva, hogy e két társaság közvetlen versenyben áll egymással az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán.

24. Fellebbezése alátámasztására a DTS három jogalapra hivatkozik, ezek alapja az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a támogatás fogalma téves értelmezése miatti megsértése, ugyanezen rendelkezés amiatti megsértése, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem vizsgálta meg kimerítően a támogatás fennállását, és elferdítette a spanyol jogot, valamint az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazás.

A – *A fellebbezés elfogadhatóságáról*

25. Az RTVE előadja, hogy a fellebbezés elfogadhatatlan, mivel az 40 oldalas, ami érzékelhetően meghaladja a Gyakorlati útmutató a felek részére a Bíróság elé terjesztett ügyekre vonatkozóan [12] című dokumentumban engedélyezett 25 oldalt, anélkül, hogy a fellebbező e túllépést megindokolná.

12 — HL 2014. L 31., 1. o.

26. Egyebekben az RTVE és a Spanyol Királyság úgy ítélik meg, hogy a fellebbezés nem jelöli meg pontosan a megtámadott ítélet vitatott részeit. A fellebbezés így az elsőfokú eljárásban előterjesztett érvelés megismétlésére szorítkozik, illetve ténykérdéseket vet fel.

27. A DTS vitatja ezeket az érveket.

28. Álláspontom szerint az RTVE és a Spanyol Királyság által hivatkozott egyik elfogadhatatlansági kifogásnak sem lehet helyt adni.

29. Először, ahogy az az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a gyakorlati útmutató tájékoztató jellegű, és nem rendelkezik semmilyen kötelező erővel. Az útmutatót azért fogadták el, hogy kiegészítsék és egyértelművé tegyék a Bíróság előtti eljárás lefolytatására vonatkozó szabályokat, és az nem hivatott helyettesíteni az Európai Unió Bírósága alapokmányának és a Bíróság eljárási szabályzatának vonatkozó rendelkezéseit.[13] Így, bár az említett útmutató 20. pontjában valóban az szerepel, hogy a fellebbezés terjedelme „lehetőleg ne haladja meg a 25 oldalt”, az, ahogy arra a Bíróság ítélkezési gyakorlatában rámutatott, nem írja elő abszolút jelleggel az oldalak maximális számát.[14] Az Európai Unió Bírósága alapokmányában kifejezetten rögzített rendelkezések hiányában az, hogy a fellebbező által benyújtott fellebbezés meghaladja a gyakorlati útmutatóban rögzített maximális oldalszámot, nem eredményezheti tehát annak elfogadhatatlanságát.

30. Másodszor, a fellebbezés vizsgálata alátámasztja, hogy a fellebbező pontosan megjelöli a megtámadott ítéletben található téves jogalkalmazásokat, és részletesen ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt ezen ítéletet hatályon kívül kell helyezni. E körülmények között álláspontom szerint teljesülnek a Bíróság által előírt követelmények.[15]

31. Ezenkívül, ellentétben az RTVE és a Spanyol Királyság által előadottakkal, a DTS által benyújtott fellebbezés nem az elsőfokú eljárásban előterjesztett érvelés megismétlésére, illetve ténykérdések felvetésére szorítkozik. A DTS ugyanis az uniós jog és különösen a Bíróság által kialakított feltételek Törvényszék által értelmezésének és alkalmazásának módját vitatja, annak érdekében, hogy alátámassza, hogy az adóintézkedések egy támogatási program szerves részét képezik. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy a fellebbezési eljárás hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében az első fokon vizsgált jogi szempontokat a Bíróság elé terjesztett fellebbezés keretében természetesen újból meg lehet tárgyalni, ennélfogva a fellebbező alapíthatja fellebbezését a Törvényszék előtt már hivatkozott jogalapokra és érvekre.[16]

32. E körülményekre figyelemmel ebből következően azt javaslom, hogy a Bíróság nyilvánítsa elfogadhatónak a DTS által benyújtott fellebbezést.

B – *Az első, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a támogatás fogalma téves értelmezése miatti megsértésére alapított jogalapról*

33. Első jogalapjával a DTS a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 92–104. pontjában szereplő elemzését kifogásolja, amelynek eredményeként az megállapította, hogy a Bizottság megalapozottan tekintette úgy, hogy a 8/2009. sz. törvény által bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés nem képezte szerves részét az RTVE javára biztosított támogatási programnak. A fellebbező lényegileg arra

13 — Az útmutató (1)–(3) preambulumbekezdése.

14 — Lásd ebben az értelemben: 2010. április 30-i Ziegler kontra Bizottság ítélet (C-113/09 P(R), nem tették közzé, EU:C:2010:242, 33. pont).

15 — Emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében „a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt elemeit, valamint a kérelem alapjául szolgáló konkrét jogi érveket” (lásd többek között: 2000. július 4-i Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 34. pont).

16 — 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítélet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

hivatkozik, hogy a vele szemben kivetett adó az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül, mivel az a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben szereplő, a gyógyszerek közvetlen értékesítését terhelő adóhoz hasonlóan az RTVE közvetlen finanszírozása érdekében bevezetett aszimmetrikus adót képez.

34. Ellentétben a Spanyol Királyság által előadottakkal, e jogalap elfogadhatósága álláspontom szerint nem kétséges, mivel a fellebbező azokat a következtetéseket kifogásolja, amelyeket a Törvényszék a tényállásból és az alkalmazandó nemzeti szabályozásból a szóban forgó adóintézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására vonatkozóan a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított feltételekre figyelemmel von le.

35. E jogalap két részből áll, amelyek alapja a felperes érveinek, illetve a Bíróság ítélkezési gyakorlatának a téves értelmezése.

1. Az első jogalap első, a felperes érveinek téves értelmezésére alapított részéről

36. Első jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen tekintette úgy a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában, hogy érveivel a Bíróság által a 2001. szeptember 20-i Banks-ítéletben (C-390/98, EU:C:2001:456) és a 2005. október 27-i Distribution Casino France és társai ítéletben (C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) kialakított elvet kívánja megkérdőjelezni. A Törvényszék ezenkívül tévesen alkalmazta a jogot, amikor ezen ítéletekre hivatkozott, mivel a szóban forgó adó különbözött egy általános érvényű adótól, valamint az RTVE részére nyújtott támogatás nem az említett adó alóli mentességből állt.

a) A megtámadott ítélet

37. A fellebbező érveinek bemutatását követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 92. pontjában megkezdte azok vizsgálatát, emlékeztetve arra, hogy az EUM-Szerződés elhatárolja egyrészről az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat, másrészről pedig a nemzeti adórendelkezésekre vonatkozó szabályokat. Ily módon rámutatott, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, a valamely kötelező hozzájárulás fizetésére kötelezett személyek nem hivatkozhatnak arra, hogy a más személyeknek biztosított mentesség állami támogatásnak minősül, annak érdekében, hogy kivonják magukat az említett hozzájárulás megfizetése alól, hivatkozással a jelen esetben a 2001. szeptember 20-i Banks-ítéletre (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. A megtámadott ítélet 93. pontjában a Törvényszék ezután kifejtette, hogy a fellebbező ezt az elvet próbálja meg megkérdőjelezni, mivel annak megközelítése szerint „valamely vállalkozás bármely adó beszedésével szemben tiltakozhatna kizárólag arra hivatkozva, hogy az olyan előny finanszírozására szolgál, amelyből egy vele versenyviszonyban lévő vállalkozás részesül”.

b) Elemzésem

39. Az RTVE-hez és a Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy az első jogalap első része hatástalan, mivel az olyan megfontolások ellen irányul, amelyek nem képezik a megtámadott ítélet indokolásának részét.

40. Az a következtetés ugyanis, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 103. és 104. pontjában von le, és amely szerint a Bizottság megalapozottan tekintette úgy, hogy a 8/2009. sz. törvény által bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés nem képezte szerves részét a támogatási programnak, az említett intézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására vonatkozó elemzésen, valamint a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) jelen ügyre való, a fellebbező által beadványaiban kért átültetésén alapul.

41. A megtámadott ítélet 92. pontjában, amikor megkezdi az első jogalap második részének vizsgálatát, a Törvényszék pusztán felidézi azt az elvet, amely a Bíróságnak az adójellegű járulékok állami támogatásokra vonatkozó jog szempontjából történő kezelésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata mögött húzódik meg. Erre az elvre, amely szerint valamely adó alanyai nem hivatkozhatnak arra, hogy állami támogatásnak minősül az olyan mentesség, amelyben más vállalkozások részesülnek, annak érdekében, hogy kivonják magukat az említett adó megfizetése alól vagy annak visszatéríttetése érdekében, a Bíróság kifejezetten utalt a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítéletében (C-526/04, EU:C:2006:528), amelyre a fellebbező kifejezetten hivatkozik, valamint a 2005. október 27-i Distribution Casino France és társai ítéletében (C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) és a 2006. június 15-i Air Liquide Industries Belgium ítéletében (C-393/04 és C-41/05, EU:C:2006:403).[17] Az említett elvet a fellebbező felidézte a Törvényszék előtt benyújtott keresetlevelének 42. pontjában is.

42. Ezt követően a megtámadott ítélet 93. pontjában a Törvényszék pusztán rögzíti a felperes érvelését, anélkül, hogy abból jogi következtetést vonna le.

43. E tekintetben megjegyzem, hogy a fellebbező nem hivatkozik elferdítésre, mint olyanra. Mindenesetre, bár a fellebbező azt állítja, hogy soha nem kívánt ilyen megközelítést képviselni, az általa első jogalapja második részének alátámasztása érdekében kifejtett érvekből egyértelműen kitűnik, hogy ki szeretné tágítani az adó és az ezen adóból finanszírozott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására alapított feltétel terjedelmét azon esetekre, amelyekben versengő viszony áll fenn az adó kötelezettjei, és az említett adóból finanszírozott támogatás kedvezményezettjei között. Ennek során a fellebbező megközelítése révén valóban felül kívánja vizsgálni a Törvényszék által a megtámadott határozat 92. pontjában ismertetett állandó bírósági ítélkezési gyakorlatot, és a 8/2009. sz. törvény 6. cikke alapján vele szemben kirótt 1,5%-os adó megszüntetését kívánja elérni.

44. E körülményekre és különösen a jelen indítvány 40–42. pontjában ismertetett elemekre figyelemmel ebből következően úgy ítélem meg, hogy az első jogalap első része hatástalan.

2. Az első jogalap második, a Bíróság ítélkezési gyakorlatának téves értelmezésére alapított részéről

45. Első jogalapjának második részében a Telefónica által támogatott DTS vitatja a Törvényszék által a megtámadott ítélet 99–103. pontjában ismertetett elemzést, amelynek alapján az megállapította, hogy a szóban forgó adók nem hasonlíthatók a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben hozott adóintézkedéshez.

a) A megtámadott ítélet

46. A megtámadott ítélet 94–103. pontjában a Törvényszék kifejti azokat az indokokat, amelyek miatt a jelen ügy eltér a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló, a fellebbező által hivatkozott ügytől, oly módon, hogy a Bíróság által az említett ítéletben hozott döntés nem ültethető át a jelen ügyre. Mindenekelőtt a megtámadott ítélet 95. pontjában a

17 — Lásd a 42. és 43. pontot.

Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az adó kötelezettjei és az említett adóból finanszírozott támogatás kedvezményezettjei közötti versengő viszony fennállása nem elegendő az adó és a támogatás között a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében vett kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának garantálásához. Ezt követően a megtámadott ítélet 96–102. pontjában a Törvényszék ismerteti a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben hivatkozott adót és a jelen ügyben szereplő adót megkülönböztető sajátos szempontokat.

b) A felek érvei

47. Először, a DTS előadja, hogy a vele szemben kivetett adót az RTVE részére nyújtott támogatás szerves részének kell tekinteni, mivel az a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben hivatkozotthoz hasonló aszimmetrikus adónak minősül. Ezt az adót ugyanis a gazdasági szereplők egyetlen kategóriájára, a fizetős televíziós szolgáltatókra vetik ki, amelyek versenyben állnak az RTVE-vel, mind a televíziónézők, mind pedig az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán. A támogatás egyrészt abból következik, hogy az egyik versenytársra adót vetnek ki, másrészt pedig abból, hogy annak bevételét a támogatás finanszírozására kell fordítani.

48. Másodszor, a DTS előadja, hogy nem relevánsak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 98. és azt követő pontjaiban felhozott sajátos szempontok, amelyek megkülönböztetik a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben hivatkozott adót a jelen ügyben szereplő adótól. Egyrészt az adó célja nem meghatározó körülmény, mivel a támogatás fogalma objektív fogalom. Mindenesetre, a DTS-szel szemben kivetett adó célja igen hasonló a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben vizsgált adóéhoz, és nyilvánvalóan összehasonlítható vele. Másrészt az adóintézkedések és a szóban forgó támogatás közötti viszony ugyanolyan szoros, mint amely az említett ítéletben szerepel. E tekintetben a DTS előadja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az adó uniós joggal való esetleges összeegyeztethetetlensége nem jár a szóban forgó támogatás megkérdőjelezésének közvetlen következményével.

49. Harmadszor, a DTS előadja, hogy a szóban forgó adó egyértelműen kihatott az RTVE részére nyújtott támogatás nagyságára, mivel azáltal, hogy egy versenytársra vetették ki, versenyelőnyt biztosított a támogatás kedvezményezettje részére.

50. A DTS támogatása céljából beavatkozó Telefónica ehhez hozzáteszi, hogy a Törvényszék e szempontokból is tévesen alkalmazta a jogot az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatás” fogalmának értelmezését illetően.

51. Először, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megszorítóan értelmezte az ahhoz előírt feltételeket, hogy egy támogatás finanszírozási módja annak szerves részét képezze, holott a normákat teleologikusan kell értelmezni. [18]

52. Másodszor, az ítélkezési gyakorlatban az adóintézkedés és a támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának megállapítása céljából kialakított feltételek – vagyis egyrészt az adónak a támogatás finanszírozásához rendelését előíró kötelező nemzeti jogi rendelkezés megléte, másrészt az adó bevétele által a támogatás nagyságára gyakorolt közvetlen befolyás – nem elkülönült és kumulatív feltételek. Az adónak a támogatáshoz rendeltsége ugyanis önmagában szükségszerű kapcsolatot jelent az adóbevételek összege és a támogatás nagysága között. [19] A Törvényszék ilyen

18 — A Telefónica az 1970. június 25-i Franciaország kontra Bizottság ítéletre (47/69, EU:C:1970:60) és az 1993. június 15-i Matra kontra Bizottság ítéletre (C-225/91, EU:C:1993:239) hivatkozik.

19 — A Telefónica a 2005. január 13-i Pape-ítéletre (C-175/02, EU:C:2005:11); a 2005. április 14-i AEM és AEM Torino ítéletre (C-128/03 és C-129/03, EU:C:2005:224), valamint a 2005. október 27-i Distribution Casino France és társai ítéletre (C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) hivatkozik.

módon tévesen értelmezte a 2005. január 13-i Streekgewest-ítéletet (C-174/02, EU:C:2005:10). Ebben az ítéletben a Bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a releváns nemzeti szabályozás alapján fennáll-e kötelező hozzárendeltségi viszony az adó és a támogatás között, és mérlegelte, hogy igenlő válasz esetén ennek logikus következménye-e az adóintézkedés közvetlen befolyása a támogatás nagyságára.

53. Harmadszor, a Telefónica előadja, hogy a Törvényszék által a 2003. október 21-i van Calster és társai ítéletnek (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571), valamint a 2003. november 27-i Enirisorse-ítéletnek (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640) tulajdonított értelmezés téves. Az, hogy a Bíróság nem dönt az adóintézkedés által a támogatás összegére gyakorolt közvetlen befolyás követelményéről, nem jelenti azt, hogy a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az annak eldöntéséhez szükséges kiegészítő feltételről van szó, hogy egy támogatás finanszírozási módja a támogatás részét képezi-e, hanem ezt az magyarázhatja, hogy ezen ítéletek érintették az első olyan ügyeket, amelyekben a Bíróság rávilágított az elválaszthatóság kérdésére.

54. Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság vitatja ezeket az érveket.

c) Elemzésem

55. Az első jogalap második része álláspontom szerint három, azon módra vonatkozó kérdést vet fel, ahogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében értékelni kell az adóintézkedés és a támogatási program közötti hozzárendeltségi viszonyt.

56. Az első, a Telefónica által felvetett kérdés az, hogy az ítélkezési gyakorlatban az adóintézkedés és a támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának megállapítása érdekében hivatkozott feltételek kumulatív jellegűek-e.

57. A második, a DTS által felvetett kérdés arra vonatkozik, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben kimondottakkal ellentétesen a 8/2009. sz. törvény által bevezetett adóintézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás között fennálló viszony ténylegesen olyan szoros-e, mint az, amely a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben szereplő adóintézkedés és támogatási program között fennállt, így a Bíróság által ezen ítéletben hozott döntés átültethető a jelen ügyben.

58. Végül a DTS által felvetett harmadik kérdés konkrétabban az „adó bevételének a támogatás nagyságára gyakorolt közvetlen befolyására” alapított feltétel tartalmát érinti; e feltételt az adó és a szóban forgó támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának megállapítása érdekében alakították ki. A DTS valójában az említett feltétel tartalmát kívánja bővíteni, oly módon, hogy az kiterjedjen arra a helyzetre, amikor a valamelyik versenytárs által viselt adó versenyelőnyt jelent a támogatás kedvezményezettje számára.

i) Az adóintézkedés és a támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának megállapítását lehetővé tévő feltételekről

59. Az adóintézkedés és a támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására vonatkozó elemzés alapján meg lehet majd állapítani, hogy ezen adó a támogatás finanszírozásának módját jelenti-e, és ennélfogva annak szerves részét képezi-e. Ezen elemzésnek azt is lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy elvégezze az állami támogatás megfelelő és teljes vizsgálatát.[20] A támogatás finanszírozási módjai ugyanis összeegyeztethetetlenné tehetik azt a belső piaccal.[21] A Bizottság tehát nem választhatja el egy támogatás vizsgálatát finanszírozási módjai hatásainak értékelésétől,

20 — Lásd: 2003. október 21-i van Calster és társai ítélet (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571, 51. pont).

21 — Lásd: 2003. október 21-i van Calster és társai ítélet (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571, 47. pont). Lásd már ebben az értelemben: 1970. június 25-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (47/69, EU:C:1970:60, 14. pont).

amennyiben az utóbbiak szerves részét képezik a szóban forgó támogatásnak. [22] Az említett elemzésnek egyebekben lehetővé kell tennie a bejelentési kötelezettség hatékony érvényesülésének biztosítását. E kötelezettség tiszteletben tartása érdekében tehát a tagállamnak nem pusztán a szigorúan vett támogatási tervet, hanem a támogatás finanszírozási módját is be kell jelentenie, amennyiben az utóbbi a tervezett intézkedés szerves részét képezi. [23]

60. A Bíróság az adóintézkedés és a támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására vonatkozó elv tartalmát a következőképpen határozta meg 2005. január 13-i Streekgewest-ítéletében (C-174/02, EU:C:2005:10):

„Ahhoz, hogy valamely adót […] valamely támogatási intézkedés szerves részének lehessen tekinteni, az adó és a támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszonynak kell fennállnia abban az értelemben, hogy az adó bevétele kötelező módon a támogatás finanszírozásához van rendelve. Amennyiben ilyen viszony áll fenn, az adó bevétele közvetlenül befolyásolja a támogatás jelentőségét, és ebből következően annak értékelését is, hogy e támogatás összeegyeztethető-e a közös piaccal […]” [24].

61. Az első jogalap második része által felvetett egyik kérdés az, hogy az adó és az az által finanszírozott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának megállapítása érdekében nem csak azt kell bizonyítani, hogy van olyan kötelező nemzeti jogi rendelkezés, amely az adót a támogatás finanszírozásához rendeli, hanem azt is, hogy az adó bevétele befolyásolja a támogatás nagyságát.

62. A Telefónica ugyanis arra hivatkozik, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint nem elkülönült és kumulatív feltételekről van szó, mivel az adóintézkedés közvetlen befolyása a támogatás nagyságára közvetlen következménye a releváns nemzeti szabályozás által előírt hozzárendeltségi viszonynak. Álláspontja szerint a Törvényszék ily módon tévesen értelmezte a Bíróság ítélkezési gyakorlatát.

63. El kell ismerni, hogy az elvnek a 2005. január 13-i Streekgewest-ítéletben (C-174/02, EU:C:2005:10) szereplő megfogalmazása – amely megtalálható a 2005. október 27-i Distribution Casino France és társai ítéletben (C-266/04–C-270/04, C-276/04 és C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657), valamint a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítéletben (C-526/04, EU:C:2006:528) is – megtévesztő lehet, mivel a Bíróság azt mondja ki, hogy „[a]mennyiben [az adó és a támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszony] áll fenn, az adó bevétele közvetlenül befolyásolja a támogatás jelentőségét” [25].

64. Márpedig a két hivatkozott feltétel – vagyis egyrészt az adónak a támogatás finanszírozásához rendelését előíró kötelező nemzeti jogi rendelkezés megléte, másrészt az adó bevétele által a támogatás nagyságára gyakorolt közvetlen befolyás – álláspontom és a Törvényszék megítélése szerint kumulatív feltételek.

65. Mindenekelőtt érdemes felidézni a Bíróság által a 2005. január 13-i Streekgewest-ítéletében (C-174/02, EU:C:2005:10) kialakított elvek legrégibb alapjait, hivatkozva az 1970. június 25-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (47/69, EU:C:1970:60) 17. pontjára. E pontban a Bíróság ugyanis azt mondta ki, hogy „a Bizottságnak értékelésében […] figyelembe kell vennie a vitatott intézkedést

22 — Lásd: 2003. október 21-i van Calster és társai ítélet (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571, 49. pont), valamint 2003. november 27-i Enirisorse-ítélet (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640, 44. pont).

23 — Lásd: 2003. október 21-i van Calster és társai ítélet (C-261/01 és C-262/01, EU:C:2003:571, 51. pont).

24 — 26. pont.

25 — Lásd: 2005. január 13-i Streekgewest-ítélet (C-174/02, EU:C:2005:10, 26. pont).

jellemző minden közvetlen és közvetett körülményt, vagyis nem pusztán az előnyben részesített nemzeti tevékenységekhez nyújtott szorosan vett támogatást, hanem azt a közvetett támogatást is, amelyet annak finanszírozási módja, és az a *szoros viszony jelenthet, amelynek eredményeként az előbbi mennyisége az utóbbi bevételétől függ* […]”[26].

66. Mivel az adóbevétel nemzeti jogszabály hiányában nem lehet hozzárendelve egy konkrét kiadáshoz, az adónak a támogatás finanszírozásához rendelését előíró kötelező nemzeti jogi rendelkezés meglétén alapuló első feltétel elengedhetetlen előfeltételt jelent. Márpedig e feltétel önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy e bevétel eredménye ténylegesen milyen mértékben befolyásolja a támogatás nagyságát, mivel az e hozzárendelést előíró nemzeti jogi rendelkezéseken túl a tagállam bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik bevételei hozzárendelését illetően, illetve azzal kapcsolatban, hogy olyan kiigazítási mechanizmust vezessen be, amely megszakítja a nemzeti jogszabály által előírt szoros hozzárendeltségi viszonyt. Az adó és a támogatás közötti hozzárendeltségi viszony fennállásának és adott esetben erejének értékelése céljából tehát meg kell határozni, hogy a szóban forgó támogatást ténylegesen milyen mértékben finanszírozzák az adó bevételéből, illetve milyen mértékben függ attól.

67. Álláspontom szerint egyértelműen ez tűnik ki a Bíróság által az 1970. június 25-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (47/69, EU:C:1970:60) 17. pontjának végén tett kijelentésből. Ebben az ítéletben a Bíróság egyébként megállapította a kötelező hozzárendeltségi viszony fennállását, mivel a vitatott finanszírozási mód lehetővé tette a támogatás nagyságának automatikus növelését az adó bevétele növekedésének arányában.[27]

68. Ezt követően érdemes kiemelni, hogy a Bíróság újabb ítélkezési gyakorlatában átfogalmazta ezt az elvet, egyértelműbb módon kiemelve, hogy a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján akkor áll fenn kötelező hozzárendeltségi viszony az adó és a támogatás között, ha „a járulékbevételt szükségképpen a támogatás finanszírozására fordítják, és az közvetlenül befolyásolja ez utóbbi nagyságát”[28].

69. A Bíróság a 2008. december 22-i Régie Networks ítéletében (C-333/07, EU:C:2008:764) tehát megvizsgált minden ilyen feltételt. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a vonatkozó nemzeti szabályozásból az következett, hogy a reklámokra kivetett járulékot kifejezetten és kizárólagosan a szóban forgó támogatási intézkedések finanszírozása érdekében szedték be.[29] Ezenkívül, a reklámokra kivetett járulékból származó nettó bevétel kizárólagosan és szervesen a rádiós műsorszolgáltatási célú támogatások finanszírozásához volt rendelve, ezért közvetlenül befolyásolta annak mértékét.[30] E feltételek mellett a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az e járulékból származó bevétel befolyásolja a folyósított támogatások mértékét, mivel e támogatások nyújtása, valamint azok terjedelme az említett járulékból származó bevételtől függött, így azt a rádiós műsorszolgáltatási célú támogatás szerves részének kellett tekinteni.[31]

70. Végül e második feltétel fellebbező javaslatának megfelelő kikerülése megfosztaná hatékony érvényesülésétől a Bíróság által rögzített elvet. A Bíróság ugyanis nem kötelező „jogi” kapcsolatról beszél, hanem az adó és a támogatási intézkedés közötti kötelező „hozzárendeltségi” viszonyról. Márpedig az ítélkezési gyakorlat angol nyelvű változataiban a „hypothecation” kifejezéssel jelölt hozzárendeltség fogalmát a számviteli és pénzügyi terminológiából kölcsönözték, és az az egy konkrét

26 — Kiemelés tőlem.

27 — 20. pont.

28 — 2006. június 15-i Air Liquide Industries Belgium ítélet (C-393/04 és C-41/05, EU:C:2006:403, 46. pont); 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764, 99. pont) (kiemelés tőlem).

29 — 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764, 100. pont).

30 — 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764, 104. pont).

31 — 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764, 111. és 112. pont).

adó beszedése révén megszerzett bevétel konkrét kiadás céljára rendelését jelenti. Esetről esetre kell tehát meghatározni, a nemzeti szabályozás és annak gyakorlati alkalmazása alapján, hogy a szóban forgó adóbevételeket ténylegesen és konkrétan a támogatás finanszírozására szánják-e, ellentétben az adóbevételek univerzalitásának elvével.

71. E körülményekre figyelemmel úgy vélem, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel az adónak a támogatás finanszírozásához rendelését előíró kötelező nemzeti jogi rendelkezés meglétén alapuló feltétel önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az adó a támogatási intézkedés szerves részét képezi. Amennyiben létezik ilyen nemzeti jogi rendelkezés, mint a jelen ügyben is,[32] akkor ezenkívül azt kell eldönteni, hogy az adó bevétele közvetlenül befolyásolja-e a támogatás nagyságát.

72. Következésképpen álláspontom szerint a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatra figyelemmel úgy ítélte meg, hogy a fent említett két feltétele kumulatív, így az e tekintetben a Telefónica által hivatkozott érveket el kell utasítani, mint megalapozatlanokat.

ii) A Bíróság 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítéletében (C-526/04, EU:C:2006:528) hozott döntés átültetéséről

73. Álláspontom szerint a Bíróság 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítéletében (C-526/04, EU:C:2006:528)[33] szereplő megfontolások nem ültethetők át a jelen ügyre, így a Törvényszék véleményem szerint nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megkülönböztette a három érintett adóintézkedést az említett ítéletben szereplő adóintézkedéstől.

74. Bár a Törvényszék által a megtámadott ítéletben a támogatás célja kapcsán tett megkülönböztetés álláspontom szerint nem meghatározó körülmény, ezzel szemben az említett ítélet 101. és 102. pontjában hivatkozott körülmények lehetővé teszik a jelen ügy egyértelmű megkülönböztetését a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügytől.

75. Először, ahogy arra a Törvényszék megalapozottan mutatott rá a megtámadott ítélet 101. pontjában, az adóintézkedések és a szóban forgó támogatás között viszony nyilvánvalóan nem lehet olyan szoros, mint a közvetlen gyógyszereladást terhelő, a Laboratoires Boiron SA által viselt adó és a nagykereskedők mentessége közötti kapcsolat.

76. A 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528) alapjául szolgáló ügyben ugyanis olyan lényegi kapcsolat állt fenn az adó és a támogatás (az ezen adó alóli mentesség) – a Bíróság szerint „ugyanazon adóintézkedés két elválaszthatatlan [része]” – között,[34] amely – ahogy arra a Törvényszék a megtámadott ítéletben rámutatott – nem tette lehetővé az egyiknek a másiktól való megkülönböztetését, ami a jelen ügyben nyilvánvalóan nem áll fenn. A szóban forgó adóintézkedés uniós joggal való összeegyeztethetetlensége miatti alkalmazhatatlansága tehát logikusan és közvetlenül a támogatás megszűnésével járt.

32 — A jelen esetben e feltétel teljesült – és e megállapítást a felek sem kérdőjelezik meg –, mivel a 8/2009. sz. törvény 5. cikkének (1) bekezdéséből és 6. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a távközlési szolgáltatókra kivetett adók beszedésére „az RTVE finanszírozásához történő hozzájárulás céljából” kerül sor, a 8/2009. sz. törvény 6. cikkének (8) bekezdéséből pedig, hogy „a befizetés bevételét az RTVE finanszírozására fordítják”. A Bizottság a vitatott határozat indokolásának 13. pontjában azt is megállapította, hogy „a preambulum kifejezetten kapcsolatot létesít az új adók és az RTVE-nek a reklámpiacról való kivonásának pénzügyi kompenzációja között”.

33 — Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy arra a kérdésre vonatkozott, hogy az, hogy a gyógyszer-laboratóriumokra kivetett, a közvetlen gyógyszereladást terhelő adó nem terhelte a nagykereskedőket, túlkompenzációt jelentett-e az utóbbiak számára, és így mint olyan, a javukra szóló jogellenes támogatásnak minősült-e. Ebben az ügyben a gyógyszer-laboratóriumokra kivetett adónak az volt a célja, hogy kompenzálja a nagykereskedők által közszolgáltatási kötelezettségeik teljesítése folytán viselt többletköltségeket.

34 — 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítélet (C-526/04, EU:C:2006:528, 45. pont).

77. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az RTVE részére közszolgáltatási kötelezettségei finanszírozása címén folyósított támogatás összege nem a szóban forgó, a fizetős televíziós szolgáltatóktól beszedett adóbevétel összegétől függ.

78. Egyrészt a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdéséből és a 17/2006. sz. törvény 33. cikkéből – amelynek szabályait álláspontom szerint nem ferdítette el a Törvényszék, ahogy azt majd bemutatom a második jogalap vizsgálata során – kitűnik, hogy az RTVE részére közszolgáltatási kötelezettségei finanszírozása címén folyósított támogatás összegét a közszolgáltatási kötelezettségek RTVE által az előző pénzügyi években viselt nettó költségei alapján számítják ki. [35]

79. Másrészt, bár vitathatatlanul fennáll a kötelező jogszabályon alapuló viszony a szóban forgó adó bevételek és az RTVE részére nyújtott támogatás összege között, a nemzeti jogszabály kialakítja a Törvényszék által a megtámadott ítélet 101. pontjában hivatkozott kiigazítási mechanizmust, amely álláspontom szerint kizárja, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy az ítélkezési gyakorlatban rögzített két feltétel megvalósult.

80. A spanyol állam ugyanis felfelé és lefelé mozgatja a kiigazítási változót, elégtelen bevétel esetén oly módon, hogy az fedezze az RTVE valamennyi költségét, többlet esetében pedig azt az általános költségvetésbe juttatva, fenntartva emellett a mérlegelési mozgásteret az adóbevételek azon arányát illetően, amelyet ténylegesen folyósítani kíván az RTE részére. [36] Az adó és a támogatás közötti viszony tehát nem a Geelhoed főtanácsnok által a Streekgewest-ügyre vonatkozó indítványában (C-174/02, EU:C:2004:124) hivatkozott „közvetlen és felbonthatatlan” kapcsolat.

81. Ekképpen, a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése és a 17/2006. sz. törvény 33. cikke, amelyekre a Törvényszék kifejezetten hivatkozott a megtámadott ítélet 101. cikkében, a közszolgáltatási kötelezettség RTVE által viselt költségei teljes fedezésének elvét rögzíti, arra kötelezve a spanyol államot, hogy kövesse azt. Ily módon, ahogy azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 9., 80. és 101. pontjában kifejti, ha az RTVE rendelkezésére álló finanszírozási források, köztük a szóban forgó adóintézkedés, nem elegendőek a közszolgáltatási kötelezettségeinek teljesítésével kapcsolatos összes költség fedezéséhez, a spanyol állam köteles e különbséget kiegészíteni. Az RTVE által teljesített közszolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek finanszírozását ily módon a szóban forgó adóintézkedések bevételeitől függetlenül biztosítják. [37]

82. Felesleg esetén ezzel szemben a többletet az általános állami költségvetésbe utalják, így az más célokra rendelhető. [38]

83. Az, hogy az adóbevétel a tervezettnél több vagy kevesebb, tehát nem változtat az RTVE részére a közszolgáltatási feladat ellátásáért fizetendő kompenzáció összegén. [39]

84. Bár a nemzeti szabályozás által kialakított rendszer tehát azt írja elő, hogy az adó bevételét az RTVE részére nyújtott támogatásba kell építeni, a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdésében és a 17/2006. sz. törvény 33. cikkében hivatkozott kiigazítási mechanizmus, valamint a spanyol állam részére fenntartott mérlegelési mozgástér álláspontom szerint elferdíti e viszonyt. Az adó és a támogatási program közötti említett viszony természetesen nem szakad meg, de mindenesetre már nem kellően szoros egyrészt ahhoz, hogy megfeleljen a közvetlen befolyás ítélkezési gyakorlatban kialakított feltételének, másrészt pedig ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bíróság által a 2006. szeptember 7-i Laboratoires Boiron ítéletében (C-526/04, EU:C:2006:528) hozott döntés átültetését a jelen ügyre.

35 — Lásd a vitatott határozat indokolásának 32. pontját.

36 — Lásd a vitatott határozat 15. és 33. pontját.

37 — Lásd a vitatott határozat 14. és 34. pontját.

38 — Lásd a vitatott határozat 15. és 33. pontját.

39 — Lásd a vitatott határozat 34. pontját.

85. Végeredményként, bár a költségvetési tétel révén fennáll a kötelező viszony, e kapcsolat nem jelenik meg az RTVE részére nyújtott támogatás összegében.

86. A fellebbező azon érvét, amely szerint a Törvényszék tévesen állapította meg azt, hogy az adó esetleges összeegyeztethetetlensége az uniós joggal nem jár a szóban forgó támogatás megkérdőjelezésének közvetlen következményével, el kell tehát utasítani.

iii) A támogatás kedvezményezettjének javára szóló versenyelőnyre alapított feltételről

87. A DTS előadja, hogy ellentétben a Törvényszék döntésével, az adó „közvetlen befolyással van a támogatás nagyságára”, mivel azt a támogatás kedvezményezettjével versenytárs vállalkozás viseli, ezáltal az versenyelőnyt jelent a kedvezményezett számára. Másként fogalmazva, a támogatás azáltal is nagyobb, hogy azt a versenytársakra kivetett adóból finanszírozzák.

88. Álláspontom szerint a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot a megtámadott ítélet 102. pontjában, amikor úgy ítélte meg, hogy a versengő viszony fennállása az adó kötelezettjei és az ezen adóból finanszírozott támogatás kedvezményezettje között nem elegendő ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy az adó e támogatás szerves részét képezi.

89. Egyrészt láttuk, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint két feltételnek kell teljesülnie annak megállapításához, hogy az adó a támogatási program szerves részét képezi:

– fenn kell állnia az adónak a támogatás finanszírozásához rendelését előíró kötelező nemzeti jogi rendelkezésnek, és

– az adó bevételének közvetlenül befolyásolnia kell a támogatás nagyságát.

90. Amennyiben valamelyik fenti feltétel nem teljesül, akkor senki nem tekintheti úgy, hogy az adó egy támogatási intézkedés szerves részét képezi, és a versenyelőny fennállására alapított feltétel nem elegendő e következtetés ellensúlyozására.

91. Vitathatatlan, ahogy arra Geelhoed főtanácsnok rámutatott a Streekgewest-ügyre vonatkozó indítványában (C-174/02, EU:C:2004:124), hogy annak megállapításához, hogy közvetlen és felbonthatatlan kapcsolat áll-e fenn az adó és az abból finanszírozott támogatási intézkedés között, minden egyes esetben meg kell vizsgálni a vonatkozó szabályok szövegét, rendszerét, alkalmazásuk módját „és azon gazdasági környezetet, amelyben érvényesülnek”[40]. E keretben a főtanácsnok rámutatott többek között arra, hogy annak alapján lehet megítélni az említett kapcsolat fennállását, hogy milyen mértékben és hogyan befolyásolja együttesen a versenyt az adó és a támogatási intézkedés az érintett gazdasági (al)ágazatban vagy vállalkozási kategóriában.[41]

92. Márpedig a 2008. december 22-i Régie Networks ítéletében (C-333/07, EU:C:2008:764) a Bíróság úgy ítélte meg, hogy nem meghatározó körülményről van szó.

40 — Az indítvány 34. pontja.

41 — Az említett indítvány 35. pontja.

93. Először, ahogy arra a Bíróság ezen ítéletben rámutatott, nem a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetősége értékelésének keretében vagyunk, amelyet a Bizottság az EUMSZ 107. cikk alapján végez, és amelynek során a versenyviszonyok vizsgálata nyilvánvalóan rendkívül fontos,[42] hanem az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésében hivatkozott bejelentési kötelezettség terjedelmének meghatározása céljából azt értékeljük, hogy fennállt-e „kötelező hozzárendeltségi viszony" az adó és az abból finanszírozott támogatási program között.

94. Másodszor, az a kérdés, hogy az adó bevétele közvetlenül befolyásolja-e a „támogatás nagyságát", e kifejezést pedig a legtisztább számviteli értelmében úgy kell értelmezni, hogy az a támogatás összegét vagy mennyiségét jelenti. Az ítélkezési gyakorlat német és angol nyelvi változataiban a „támogatás nagysága" kifejezésnek a „den Umfang der Beihilfe" és a „the amount of the aid" kifejezések felelnek meg.[43] E kérdés megválaszolása tisztán számviteli értékelést igényel, és ebből következően kizárja az adó kötelezettjei és a támogatás kedvezményezettje közötti versenyviszonyok elemzését.

95. Harmadszor, az adó kötelezettjei és az ezen adó által finanszírozott támogatás kedvezményezettje közötti versenyviszony kérdésének további feltétellé emelése a Bíróság szerint kihatna a Bizottság által végzett vizsgálat hatékonyságára. E vizsgálat ugyanis az egyes tagállamok versenyviszonyok fennállására és állapotára vonatkozó előzetes és egyoldalú értékeléstől függene.[44] E kockázat álláspontom szerint annál is nagyobb, mivel a gyakorlatban az ilyen adót ágazati szinten szedik be, így az adó kötelezettjei és a támogatás kedvezményezettje ugyanazon a piacon vagy kapcsolódó piacokon működnek.

96. Ha tehát a fellebbező érvét kellene követnünk, az azt jelentené, hogy minden alkalommal, amikor az adót ágazati szinten szedik be, és az olyan vállalkozásokat sújt, amelyek versenyeznek a támogatás kedvezményezettjével, teljesülne a kötelező hozzárendeltségi viszonyra alapított feltétel. Márpedig az ilyen értelmezés nyilvánvalóan ellentétes lenne a Bíróság ítélkezési gyakorlatával. A Bíróság ugyanis erősen megszorítóan kívánta értelmezni a kötelező hozzárendeltségi viszony fennállását, oly módon, hogy tiszteletben tartsa azt a pontos elhatárolást, amelyet az EUM-Szerződés az állami támogatásokra vonatkozó szabályok, illetve a tagállamok által elfogadott adóügyi rendelkezések által okozott torzulásokra vonatkozó szabályok között rögzít.

97. E körülményekre figyelemmel ebből következően úgy vélem, hogy a Törvényszék megalapozottan utasította el a fellebbezőnek az RTVE részére a versenytársaira kivetett adó folytán nyújtott állítólagos versenyelőnyre alapított érvét, a szóban forgó adóintézkedések és az RTVE részére nyújtott támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállására vonatkozó értékelése szempontjából.

98. A DTS által e tekintetben hivatkozott kifogást tehát el kell utasítani, mint megalapozatlant.

iv) Arról, hogy az RTVE bevételeinek többletét tartalékalapba, és adott esetben az államkincstárba utalják[45]

99. A DTS azt kifogásolja, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az adó bevétele nem befolyásolja a támogatás nagyságát, mivel, ahogy az a megtámadott ítélet 66. és 67. pontjából kitűnik, a közszolgáltatás nettó költségeit meghaladó bevételeket egy tartalékalapba helyezik, illetve átutalják az államkincstárba, ennélfogva abszolút korlátot határoztak meg az RTVE bevételeit illetően. Az ilyen

42 — Emlékeztek arra, hogy e rendelkezés célja a tagállam által nyújtott, az (1) bekezdésében hivatkozott feltételeknek megfelelő valamennyi támogatás tilalma révén a verseny megóvása.

43 — Lásd többek között: 2005. január 13-i Streekgewest-ítélet (C-174/02, EU:C:2005:10, 26. pont).

44 — Lásd: 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764, 95. pont).

45 — Ez az érv eredetileg a DTS által előterjesztett második megsemmisítési jogalapban szerepelt. Mivel e jogalap a Törvényszéknek a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazásán alapul, úgy döntöttem, hogy arra az első jogalap keretében térek ki.

abszolút korlát megléte nem releváns. A 2008. december 22-i Régie Networks ítéletnek (C-333/07, EU:C:2008:764) megfelelően ugyanis ilyen esetben ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy az adó befolyásolja a támogatás összegének nagyságát, az is relevánsnak tekintendő, hogy az a felső határ keretei között az adó bevételi előirányzataitól függjön, ami a jelen esetben fennáll.

100. Ezt a kifogást megalapozatlannak tartom.

101. Ahogy kiemeltem, az, hogy a 17/2006. sz. törvény 33. cikkének és a 8/2009. sz. törvény 8. cikkének megfelelően az RTVE rendelkezésére álló bevételek többletét tartalékalapba helyezik, és adott esetben átutalják az államkincstárba, megszakítja az adóbevételek és a szóban forgó támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszonyt. Ebben az esetben az adó hozama nem befolyásolja automatikusan a támogatás nagyságát, mivel a többletet más célokra rendelik, és az nem teszi lehetővé a támogatás nagyságának növelését.

102. A fellebbező által a 2008. december 22-i Régie Networks ítélettel (C-333/07, EU:C:2008:764) vont párhuzam álláspontom szerint nem releváns. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben ugyanis, ahogy az az ítélet 104. pontjából kifejezetten ki is tűnik, a reklámokra kivetett járulékból származó bevétel kizárólagosan és „szervesen” a rádiós műsorszolgáltatási célú támogatások finanszírozásához van rendelve. Ezenkívül, bár e támogatásokat ténylegesen egy bizottság ítélte oda, annak nem volt hatásköre arra, hogy a rendelkezésre álló forrásokat az e támogatások folyósításától eltérő célokra fordítsa. Márpedig ez nyilvánvalóan nem igaz a jelen helyzetben, mivel a szóban forgó adóbevételek nem kizárólagosan és szervesen a támogatás finanszírozására szolgálnak, ugyanis a többletet tartalékalapba helyezik, és adott esetben az államkincstárba utalják, hogy azt más célokra fordítsák.

103. A Törvényszék tehát nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 17/2006. sz. törvény 33. cikkében és a 8/2009. sz. törvény 8. cikkében hivatkozott mechanizmus alapján nem lehet úgy tekinteni, hogy az adó közvetlenül befolyásolja az RTVE-nek szánt támogatás nagyságát.

104. E körülményekre figyelemmel az első jogalap második részét el kell utasítani, mint megalapozatlant.

105. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság a fellebbező által hivatkozott első, a támogatás fogalmának téves értelmezése folytán az EUMSZ 107. cikk megsértésére alapított jogalapot nyilvánítsa részben hatástalannak, részben megalapozatlannak.

C – A második, a Törvényszék által végzett bírósági felülvizsgálat elégtelen voltára, valamint az általa az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértése kapcsán végzett értékelés során a vonatkozó nemzeti szabályozás elferdítésére alapított jogalapról

106. Második jogalapjával a DTS a nemzeti szabályozásnak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 66., 67 és 69. pontjában végzett elemzését kifogásolja, amelynek alapján az a megtámadott ítélet 102–104. pontjában szereplő azon következtetésre jutott, miszerint a DTS-szel szemben kivetett adó nem befolyásolja az RTVE részére nyújtott támogatás összegét, és ebből következően nem képezi szerves részét a támogatási programnak.

107. E második jogalap két részből áll.

108. Az első rész a szóban forgó adó és támogatás közötti kötelező hozzárendeltségi viszony fennállásának értékelése során a Törvényszék által végzett bírósági felülvizsgálat elégtelen voltán alapul.

109. A második rész a vonatkozó nemzeti szabályozás elferdítésén alapul, amennyiben a Törvényszék elemzése céljából nem vette figyelembe azt, hogy az RTVE előzetes költségvetését az adóbevételek előzetes összegére tekintettel állapítják meg, vagyis ez az összeg közvetlenül befolyásolja a támogatás összegének nagyságát.

1. A megtámadott ítélet

110. A megtámadott ítélet 65. pontjában a Törvényszék a 8/2009. sz. törvény rendelkezéseire figyelemmel megállapította, hogy az RTVE-nek szánt támogatás összege nem függ a fellebbezőtől beszedett adó összegétől, mivel a támogatás összegét a közszolgáltatási feladat ellátásával járó nettó költségek alapján állapítják meg.

111. E megállapítás alátámasztása érdekében a megtámadott ítélet 66–68. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a 17/2006. sz. törvény 33. cikkét, valamint a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdését és 8. cikkét, amelyek meghatározzák a spanyol állam szerepét abban az esetben, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek meghaladják a közszolgáltatási feladata ellátásával járó költségeket.

112. Másrészt a megtámadott ítélet 69. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdését, amely abban az esetben határozza meg a spanyol állam szerepét, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek nem elegendőek a közszolgáltatási feladat ellátásával járó költségek fedezéséhez.

2. A második jogalap első, a Törvényszék által végzett bírósági felülvizsgálat elégtelen voltán alapuló részéről

a) A felek érvei

113. Második jogalapja első részével a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék által a vitatott határozat tekintetében végzett bírósági felülvizsgálat nem volt elégséges. Egyrészt a Törvényszék nem vette figyelembe a spanyol szabályozási háttér valamennyi releváns rendelkezését, különösen a 17/2006. sz. törvény 34. cikkét, valamint a mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (az RTVE részére adott, a 2006/17. sz. törvény 4. cikkében előírt, a képviselőház és a szenátus teljes ülése által jóváhagyott keretfelhatalmazás) 44. cikkét.[46] E rendelkezésekből egyértelműen kitűnik, hogy az RTVE jogszabály alapján saját költségvetését nem csupán a közszolgáltatási feladattal járó előrejelzett költségek, hanem az előrejelzett bevételek, így a szóban forgó adó bevétel figyelembevételével köteles megállapítani. Ez azt bizonyítja, hogy a DTS-szel szemben kiszabott adó bevételeinek előzetes összege befolyásolja az RTVE által kapott támogatás nagyságát.

114. Másrészt a Törvényszék nem végezte el a teljes felülvizsgálatot a Bizottság 2008. december 22-i Régie Networks ítéletben (C-333/07, EU:C:2008:764) rögzített feltételekre vonatkozó értékeléseit illetően; e feltételek szerint az adó bevétele akkor befolyásolja a támogatás nagyságát, ha a nyújtott támogatás összegét az adó „várt” bevételei, illetve „előirányzott összege” alapján számítják ki. A Törvényszék ugyanis nem vizsgálta meg, hogy a bevételek előirányzott összege milyen mértékben befolyásolja a támogatás számítását, ehelyett a Bizottság elemzésének jóváhagyására szorítkozott.

46 — BOE, 157. szám, 2008. június 30., a továbbiakban: keretfelhatalmazás.

115. Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság vitatják az ilyen érv elfogadhatóságát. Az RTVE és a Spanyol Királyság hangsúlyozzák, hogy a Törvényszék nem volt köteles hivatkozni a nemzeti jogi szabályozás minden egyes alkalmazandó rendelkezésére. A 17/2006. sz. törvény 34. cikkét és a keretfelhatalmazás 44. cikkét egyébként a DTS sem ítélte relevánsnak a Törvényszék előtt. A Bizottság kiemeli, hogy a DTS sem a keresetlevelében, sem a válaszbeadványában nem hivatkozott a Törvényszék előtt a 17/2006. sz. törvény 33. és 34. cikkére, a keretfelhatalmazás 44. cikkére, valamint a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdésére és 8. cikkére. Márpedig a Bizottság határozata jogszerűségének vizsgálata során nem a Törvényszéknek kell hivatalból hivatkoznia a nemzeti jog szabályaira.

116. Mindenesetre az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság úgy ítélik meg, hogy e kifogások megalapozatlanok.

b) Elemzésem

i) Az első, a 17/2006. sz. törvény 34. cikkének és a keretfelhatalmazás 44. cikkének figyelembe nem vételére alapított érvről

117. Kiindulásként le kell szögezni, hogy azon jelentőség ellenére, amelyet a DTS a fent említett rendelkezéseknek a fellebbezésben tulajdonít, a Törvényszék előtti eljárás során előterjesztett egyik beadványában sem hivatkozott azokra. Az, hogy a DTS a keresetlevelében, esetleg a válaszbeadványa keretében nem tartotta említésre méltónak az említett rendelkezéseket, álláspontom szerint azt bizonyítja, hogy nem lényeges vagy releváns rendelkezésekről volt szó.

118. Ahogy azt fellebbezése 3. lábjegyzetében hangsúlyozza, a 17/2006. sz. törvény és a keretfelhatalmazás szövege egyaránt csatolásra került a Törvényszék előtt a Bizottság ellenkérelmének, illetve az RTVE beavatkozási beadványának mellékleteként. Márpedig elsősorban a fellebbezőnek kell az általa a vitatott határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereset keretében ismertetnie az alkalmazandó nemzeti jog általa relevánsnak ítélet rendelkezéseit, és nem lehet felróni a Törvényszéknek, hogy nem döntött egyes ilyen rendelkezésekről, amelyekre a fellebbező kifejezetten nem is hivatkozott. Bár az utóbbi kijelenti, hogy ismertette e rendelkezéseket a Törvényszék előtt tartott tárgyaláson, nem tudom, hogy a DTS milyen mértékben hivatkozott a 17/2006. sz. törvény 34. cikkére és a keretfelhatalmazás 44. cikkére.

119. Mindenesetre emlékeztetek arra, hogy egyedül a Törvényszék értékelheti az elé terjesztett körülményeket.[47] A Törvényszék tehát teljesen megalapozottan zárta ki elemzéséből a 17/2006. sz. törvény 34. cikkét és a keretfelhatalmazás 44. cikkét. Ahogy elemzésem további részében látni fogjuk, e rendelkezések, céljukra figyelemmel nem tették lehetővé a szóban forgó támogatás és az RTVE részére nyújtott támogatás közötti hozzárendeltségi viszony jellegének megragadását.

120. E körülmények között úgy vélem, hogy az első érv nem fogadható el.

ii) A második, a Törvényszék által a 2008. december 22-i Régie Networks ítéletben (C-333/07, EU:C:2008:764) rögzített feltételek tekintetében végzett bírósági felülvizsgálat elégtelen voltára alapított érvről

121. Kiindulásként a második érv elutasítását javaslom, mivel az megalapozatlan.

47 — Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a tényállás megállapítására és a tények értékelésére, valamint, hogy egyedül a Törvényszék értékelheti az elé terjesztett körülményeket, amennyiben az általa e tények alátámasztása érdekében elfogadott bizonyítékokat szabályszerűen szerezték be, valamint az általános jogelveket és a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották (lásd: 2006. szeptember 21-i JCB Service kontra Bizottság ítélet, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 106. és 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2007. május 10-i SGL Carbon kontra Bizottság ítélet, C-328/05 P, EU:C:2007:277, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

122. A jelen indítvány 102. pontjában kifejtett indokok miatt ugyanis a fellebbező által a jelen ügy és a 2008. december 22-i Régie Networks ítélet (C-333/07, EU:C:2008:764) alapjául szolgáló ügy között vont párhuzam nem releváns. Az utóbbi ügyben nem csak, hogy volt olyan jogi rendelkezés, amely az adó bevételét a rádiós műsorszolgáltatási célú támogatásokhoz rendelte, de ezen adóbevétel kizárólagosan és szervesen e támogatások finanszírozásához volt rendelve, anélkül, hogy a többletet más célokra fordították volna.

123. E körülményekre figyelemmel a második jogalap első részét mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

3. A második jogalap második, az alkalmazandó nemzeti szabályozás elferdítésére alapított részéről

a) A felek érvei

124. Második jogalapja második részével a Telefónica által támogatott felperes azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 66., 67. és 69. pontjában elferdítette a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdését, valamint a 17/2006. sz. törvény 33. cikkét, amelyekre azon következtetése levonása érdekében támaszkodott, miszerint a szóban forgó adó nem befolyásolja az RTVE-nek szánt támogatás összegét. E rendelkezéseknek ugyanis, amikor azokat a 17/2006. sz. törvény 34. cikkével és a keretfelhatalmazás 44. cikkével együttesen elemezte, olyan tartalmat tulajdonított, amellyel nem rendelkeznek.

125. A Telefónica előadja továbbá, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a nemzeti szabályozást, nyilvánvalóan elferdítve az általa elé terjesztett bizonyítékokat.

126. Az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság előadják, hogy e jogalap elfogadhatatlan.

b) Elemzésem

127. Ellentétben az RTVE, a Spanyol Királyság és a Bizottság által előadottakkal, a második jogalap második része álláspontom szerint elfogadható.

128. A tényállás megállapítására és értékelésére vonatkozó kifogások ugyanis a Bíróság elé terjeszthetők, amennyiben a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat.[48] Márpedig a jelen esetben ez a helyzet, mivel a DTS azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elferdítette a nemzeti szabályozást, és a fellebbező egyrészt pontosan megjelöli azokat az elemeket, amelyeket szerinte a Törvényszék elferdített, valamint másrészt azokat az elemzési hibákat is, amelyek értékelése szerint a Törvényszéket az elferdítéshez vezették.

129. A Bíróság tehát el tudja végezni a bírósági felülvizsgálatot.

130. Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bíróságnak el kell döntenie, hogy a Törvényszék az iratok és az eléje terjesztett egyéb bizonyítékok alapján nem torzította-e el a szóban forgó nemzeti rendelkezések szövegének értelmét, hogy e bizonyítékok tekintetében nem tett-e olyan megállapításokat, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek azok tartalmával, illetve, hogy a bizonyítékok egészének vizsgálata során, a szóban forgó nemzeti rendelkezés tartalmának meghatározása érdekében nem tulajdonított-e azok közül valamelyiknek olyan jelentőséget, amivel az a többi bizonyítékot figyelembe véve nem rendelkezik.[49]

48 — 2014. április 3-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
49 — 2011. július 5-i Edwin kontra OHMI ítélet (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 53. pont).

131. Az ilyen az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése, vagy új bizonyítékok felhasználása.[50]

132. A DTS által előterjesztett érvek figyelmes vizsgálatát követően arra a következtetésre jutottam, hogy nem sikerült bizonyítania, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 66–69. pontjában olyan megállapításokat tett, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek a szóban forgó spanyol szabályozás rendelkezéseivel, vagy, hogy azok közül valamelyiknek olyan jelentőséget tulajdonított, amivel az a többi bizonyítékot figyelembe véve nem rendelkezik.

i) A 8/2009. sz. törvény 2. cikke (2) bekezdésének a megtámadott ítélet 69. pontjában szereplő értelmezéséről

133. A Törvényszék szerint a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése értelmében „abban az esetben, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek nem elegendők a közszolgálati műsorszolgáltatási feladat ellátásával járó költségek fedezésére, a különbséget a spanyol állam általános költségvetésének hozzájárulásaiból egészítik ki”.

134. A DTS szerint e rendelkezés nem arra kötelezi a spanyol államot, hogy általános költségvetéséből biztosítson forrásokat a közszolgáltatási feladat ellátásához kapcsolódó költségek fedezése érdekében, hanem azt a kötelezettséget rója rá, hogy egészítse ki az RTVE részére előirányzott költségvetést, amennyiben annak végrehajtása során az adóbevételek összege alacsonyabb a költségvetési előnyirányzatoknál. Egyébként az általános költségvetés hozzájárulásait nem engedélyezik abban az esetben, ha a kiadások meghaladják a költségvetési előirányzatokat.

135. Ezenkívül a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdését a 17/2006. sz. törvény 34. cikkével és a keretfelhatalmazás 44. cikkével együttesen kell értelmezni. A 17/2006. sz. törvény 34. cikke szerint az RTVE maga állítja össze költségvetését, figyelembe véve nem csupán a közszolgáltatási feladat előirányzott költségeit, hanem az előirányzott bevételeket is, beleértve a 8/2009. sz. törvény által előírt adók bevételeit is. Ebből következően, a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése alapján, abban az esetben, ha az adók valós bevétele alacsonyabb, mint az előirányzott beszedett összeg, és nem teszi lehetővé az RTVE közszolgáltatási feladata költségvetésben szereplő költségének fedezését, a spanyol állam köteles általános költségvetésének hozzájárulásaiból kiegészíteni a „tervezett költségvetést”. Márpedig a „tervezett költségvetést” az adóbevételek előirányzott összegére kell alapítani, ebből következően ezen összeg közvetlenül befolyásolja a támogatás nagyságát. Az adó bevétele által az RTVE költségvetésére gyakorolt hatást tehát nem szabad összekeverni az adó bevételének előirányzott összege által az említett költségvetés eredeti összeállítására, és ezáltal a támogatás összegének nagyságára gyakorolt hatással. Csak az utóbbi tekintendő relevánsnak.

136. A Telefónica ehhez hozzáteszi, hogy olyan nyilvánvaló adatok állnak rendelkezésre, amelyek cáfolják a spanyol általános költségvetést terhelő kiegészítő hozzájárulás lehetőségét, mivel a 8/2009. sz. törvény indokolásában többek között az szerepel, hogy „nem tűnik észszerűnek, hogy a finanszírozási garancia az állami hozzájárulás növekedését eredményezi”. Egyébként egy másodlagos eshetőségről van szó, mivel két feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy a spanyol állam finanszírozza a közszolgáltatási feladathoz kapcsolódó költségek egy részét. Először, egy adott pénzügyi évben az adó bevételének alacsonyabbnak kell lennie a közszolgáltatási feladat ellátásához kapcsolódó költségeknél, másodszor pedig, a tartalékalapban levő összegeknek elégtelennek kell lenniük az RTVE e feladat kapcsán felmerült költségeinek fedezésére. Ezenfelül a 8/2009. sz. törvény korlátozott állami garanciát állapított meg az egyrészt a beszedett adó és tartalékalap, másrészt pedig a közszolgáltatási

50 — Lásd többek között: 2006. szeptember 21-i JCB Service kontra Bizottság ítélet (C-167/04 P, EU:C:2006:594 JCB, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítélet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2014. április 3-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

kötelezettségekhez kapcsolódó költségek közötti különbséget illetően. Ennélfogva egy új támogatási intézkedésről van szó. Ez nem zárja ki, hogy az RTVE részére nyújtott támogatást az adó bevétele alapján állapítsák meg, és hogy amennyiben az nem elegendő, a spanyol állam vállalja a különbség kiegészítését.

137. Álláspontom szerint a fellebbező által előadott érvek egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdését.

138. Először, amikor azt állítja, hogy e rendelkezésnek megfelelően „a spanyol állam köteles általános költségvetésének hozzájárulásaiból kiegészíteni a »tervezett költségvetést«”, vagy hogy „[az említett rendelkezés] azt a kötelezettséget rója rá, hogy egészítse ki az RTVE részére »előirányzott költségvetést«, amennyiben annak végrehajtása során az adóbevételek összege alacsonyabb a költségvetési előnyirányzatoknál”, a fellebbező nem tér el a Törvényszék által a 8/2009. sz. törvény 2. cikkének (2) bekezdése tekintetében megállapított értelmezéstől.

139. Másodszor, bár a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék e rendelkezést nem a 17/2006. sz. törvény 34. cikkére és a keretfelhatalmazás 44. cikkére figyelemmel értelmezte, nem látható egyértelműen, hogy mennyiben lennének relevánsak e rendelkezések.

140. A 17/2006. sz. törvény „Költségvetések” című 34. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) [Az] RTVE […] működési költségvetést készít, amely tartalmazza a forrásokat és a megfelelő éves támogatásokat, valamint ugyanolyan részletes beruházási költségvetést. [Az] RTVE működési és beruházási költségvetései […] az állami költségvetés részét képezik.

(2) [Az] RTVE működési és beruházási költségvetései […] az adott pénzügyi év vonatkozásában eredménykimutatást, valamint előirányzott finanszírozási táblázatot tartalmaznak. A szervezet előzetes mérlege, valamint a miniszter által előírt további dokumentumok […] e költségvetések mellékleteiben szerepelnek.

[…]”

141. A keretfelhatalmazás „Költségvetési kötelezettségek” című 44. cikke ezenkívül az alábbiakat rögzíti:

„[Az] RTVE és társaságai hozzáigazítják költségvetéseiket a 17/2006. sz. törvény rendelkezéseihez. Az említett költségvetéseket a költségvetési egyensúly elvének megfelelően alakítják, és azok tartalmazzák a jelen keretfelhatalmazásban előírt általános célok követéséhez szükséges pénzügyi kötelezettségeket, ahogy az a hatályos programszerződésben szerepel.”

142. Meg kell állapítani, ahogy arra egyébként az RTVE és a Bizottság is rámutat, hogy e rendelkezések csak az általános elveket rögzítik, és egyik előírásuk alapján sem állapítható meg a kötelező hozzárendeltségi viszony fennállása a szóban forgó adóbevételek és az RTVE részére nyújtott támogatás rendszere között.

143. Harmadszor, a Telefónica által felhozott érvek nem teszik lehetővé annak megállapítását sem, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek a 8/2009. sz. törvény 2. cikke (2) bekezdésének tartalmával. Az említett törvény indokolását illetően, az semmilyen kötelező erővel nem rendelkezik, és a Telefónica által ismertetett részlet nyilvánvalóan nem teszi lehetővé a spanyol állam kiegészítő hozzájárulásának kizárását. Ezenkívül álláspontom szerint nem számít, hogy másodlagos eshetőségről van szó. A Törvényszék olyan megfogalmazásban utal e lehetőségre, amely elegendő a megtámadott ítélet 101. pontjában szereplő következtetés levonásához, amely szerint a spanyol állam köteles kiegyenlíteni az RTVE rendelkezésére álló pénzügyi források és a közszolgáltatási kötelezettségei teljesítése során felmerülő teljes költségek közötti különbséget.

ii) A 17/2006. sz. törvény 33. cikkének és a 8/2009. sz. törvény 8. cikkének a megtámadott ítélet 66–68. pontjában szereplő értelmezéséről

– A megtámadott ítélet

144. A Törvényszék a megtámadott ítélet 66–68. pontjában a következőket mondta ki:

„66 Egyrészről […] a 17/2006. sz. törvénynek a 8/2009. sz. törvény által módosított 33. cikke szerint abban az esetben, ha az RTVE rendelkezésére álló bevételek meghaladják a közszolgálati műsorszolgáltatási feladat ellátásával járó költségeket, a többletet visszautalják. Amennyiben e többlet nem haladja meg az RTVE éves költségvetési kiadásainak 10%-át, azt egy tartalékalapba fizetik, amennyiben pedig meghaladja e felső határt, az államkincstárba utalják.

67 A tartalékalapba fizetett tőkét illetően a 8/2009. sz. törvény 8. cikkéből kitűnik, hogy az alap csak a spanyol Gazdasági és Pénzügyminisztérium kifejezett engedélyével használható fel, és ha azt nem használják fel négy évig, a spanyol állam általános költségvetését terhelő ellentételezések csökkentésére kell fordítani. Ennélfogva nem tekinthető úgy, hogy a tartalékalapba befizetett tőke közvetlenül befolyásolja az RTVE-nek szánt támogatás nagyságát.

68 Egyébiránt a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdése előírja az RTVE bevételeinek abszolút felső határát, amelyet a 2010-es és 2011-es évre 1200 millió euróban állapítottak meg. Az e felső határt meghaladó többletet közvetlenül a spanyol állam általános költségvetésébe utalják vissza.”

– A felek érvei [51]

145. Először, a DTS azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 66. és 67. pontjában elferdítette a 17/2006. sz. törvény 33. cikkének és a 8/2009. sz. törvény 8. cikkének rendelkezéseit, olyan tartalmat tulajdonítva azoknak, amellyel nem rendelkeznek. A Törvényszék ugyanis pusztán azt állította, hogy a 8/2009. sz. törvény 8. cikke (3) bekezdésének megfelelően a tartalékalap csak a Ministero de Economía y Hacienda (Gazdasági és Pénzügyminisztérium, Spanyolország) kifejezett engedélyével használható fel, kihagyva e rendelkezés első részét, amely szerint „[a]z alap csak a korábbi pénzügyi évek veszteségeinek fedezésére használható fel, valamint annak érdekében, hogy kezeljék a közszolgáltatás nyújtásával összefüggő előre nem látható helyzeteket”. A felperes szerint e kiegészítő források nagysága szükségképpen az adók bevételétől függ, mivel azokkal töltik fel az alapot.

146. A Telefónica egyebekben előadja, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 17/2006. sz. törvény 33. cikkének (1) bekezdését, és a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (2) bekezdését, megállapítva, hogy e rendelkezések megszüntetnek minden kapcsolatot a támogatás összege és az adóintézkedések alapján beszedett összegek között. Egyrészt az, hogy a bevételek a spanyol állam általános költségvetésébe utalhatók, egy másodlagos lehetőség. Csak az RTVE éves kiadásai 10%-ának megfelelő határt meghaladó bevételeket utalják az államkincstárba. Másrészt ebből nem következik az, hogy a támogatás nagysága független az adóbevételek nagyságától. A 17/2006. sz. törvény 33. cikkének (1) bekezdése legfeljebb korlátozza a támogatás nagyságát. Ez nem gátolja meg azt, hogy a beszedett adó teljes bevételét támogatássá alakítsák a nemzeti jogalkotó által meghatározott korláton belül. Az említett korlát elengedhetetlen feltétele a támogatás összeegyeztethetőségének, különben az uniós joggal ellentétes túlkompenzáció áll elő.

51 — A DTS először azt kifogásolta, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az adó bevétele nem befolyásolja a támogatás nagyságát, mivel a közszolgáltatás nettó költségeit meghaladó bevételeket egy tartalékalapba helyezik, illetve átutalják az államkincstárba, ennélfogva abszolút korlátot határoztak meg az RTVE bevételeit illetően, a 2008. december 22-i Régie Networks ítéletre (C-333/07, EU:C:2008:764) hivatkozva. Mivel ez az első érve a Törvényszék téves jogalkalmazására vonatkozik a Bíróság ítélkezési gyakorlatának értelmezése során, úgy döntöttem, hogy azt az első jogalap keretében tárgyalom.

– Elemzésem

147. Ezeket az érveket el kellett utasítani.

148. A fellebbező által előadott érveket illetően mindenekelőtt megállapítom, hogy a megtámadott ítélet 66. pontjában a Törvényszék lényegileg azonos tartalommal átveszi a 17/2006. sz. törvény 33. cikkét illetően a fellebbező által keresetlevele 10. pontjában ismertetett értelmezést.[52]

149. Ezt követően a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő elemzése kapcsán a DTS egy rendelkezés, a 8/2009. sz. törvény 8. cikke (3) bekezdése előírásainak pontosítására szorítkozik, ami semmiképpen sem teszi lehetővé a spanyol szabályozás Törvényszék által elfogadott értelmezésének megcáfolását, valamint annak alapján nem lehet azt a következtetést levonni, miszerint a fellebbező által viselt adó összege befolyásolja az RTVE részére nyújtott támogatás összegét.

150. A Telefónica által ismertetett érvek közül egyik sem alkalmas annak alátámasztására, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan elferdítette az említett rendelkezések tartalmát. Az, hogy a Törvényszék által hivatkozott helyzet másodlagos-e, vagy sem, egyáltalán nem hat ki arra, hogy a 17/2006. sz. törvény 33. cikkének megfelelően a többletet, ha az nem haladja meg az RTVE éves költségvetési kiadásainak 10%-át, tartalékalapba helyezik, amennyiben pedig túllép e korláton, akkor átutalják az államkincstárba, amit egyáltalán nem vitat a Telefónica sem. Ezenkívül, ellentétben az utóbbi állításával, a Törvényszék mindebből nem azt a következtetést vonta le, hogy a támogatás nagysága független az adóbevételek nagyságától, hanem azt, hogy azok összege nem „befolyásolhatja közvetlenül" az RTVE részére nyújtott támogatás összegét.

151. E körülményekre figyelemmel ebből következően azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a második, a Törvényszék által végzett bírósági felülvizsgálat elégtelen voltára, valamint az általa az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértése kapcsán végzett értékelés során a vonatkozó nemzeti szabályozás elferdítésére alapított jogalapot, részben, mint elfogadhatatlant, részben, mint megalapozatlant.

D – *A harmadik, elferdítésre, valamint a Törvényszék által az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére vonatkozó értékelése keretében végzett bírósági felülvizsgálat korlátainak megsértésére alapított jogalapról*

152. A jelen ügyben a fellebbező kellő részletességgel adja elő, hogy a Törvényszék elferdítette a második, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapuló megsemmisítési jogalapjának alátámasztása érdekében általa hivatkozott érveket, amelyek alapján az a kereseten túlterjeszkedő döntést hozott, módosította a jogvita tárgyát és túllépte bírósági felülvizsgálati jogköre korlátait.

153. E körülményekre tekintettel a harmadik jogalap, az RTVE állításával ellentétben, elfogadható.

154. E harmadik jogalap két részből áll, az első az elferdítésen alapul, míg a második alapja az, hogy a Törvényszék megsértette bírósági felülvizsgálati jogköre korlátait, azzal, hogy az első rész megalapozottsága a feltétele a második rész vizsgálatának.

52 — E 10. pont a következőképpen szól:
„A törvény emellett létrehoz egy tartalékalapot, amelyben a közszolgáltatás nettó költségét meghaladó bevételeket helyezik, az éves költségvetési kiadások legfeljebb 10%-ának megfelelő mértékben, az e felső határt meghaladó bevételeket pedig át kell utalni az államkincstárba […]."

1. A harmadik jogalap első, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése megsértésének alátámasztására az elsőfokú eljárásban felhozott érvek elferdítésén alapuló részéről

155. Emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése szükséges lenne a Bíróság részéről.

156. Márpedig a Törvényszék által a megtámadott ítélet 118–167. pontjában végzett értékelést álláspontom szerint nem érinti ilyen hiba.

157. Először, a DTS előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 151. és 152. pontjában tévesen értelmezte a második megsemmisítési jogalapot, amikor különbséget tett a „felperes arra vonatkozó [érvei], hogy a 8/2009. sz. törvény által bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés hatásokat gyakorol a versenyre és a kereskedelemre”, illetve az „RTVE 8/2009. sz. törvény által módosított finanszírozási rendszere által előírt támogatási elemek hatásaira vonatkozó felperesi [érvek]” között. Az eljárás irataiból ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbező soha nem terjesztett elő a szorosan vett támogatás hatásaira vonatkozó érveket.

158. Vitathatatlan, hogy keresetlevele 59. pontjában a DTS azzal a kijelentéssel vezette be a második megsemmisítési jogalapot, hogy „[a] Bizottság megsértette az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdését, amikor engedélyezett egy olyan támogatást, amely nem felel meg az említett cikkben előírt arányosság követelményének, *mivel az annak finanszírozását szolgáló adók* a közérdekkel ellentétes versenytorzítást eredményeznek”. [53]

159. Márpedig a fellebbező által keresetlevelében és válaszbeadványában előadott indokolásra és érvekre figyelemmel a Törvényszék megalapozottan tekinthette úgy, hogy a fellebbező a Bizottságnak nem csupán a 8/2009. sz. törvény által bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés versenyre gyakorolt hatásaival kapcsolatos értékelését kérdőjelezi meg, hanem az RTVE említett törvény által módosított finanszírozási rendszere által előírt támogatási elemeket is.

160. Keresetlevele 77. pontjában ugyanis a DTS ismertette a versenytorzulás fennállására vonatkozó érveit, kiemelve, hogy a televíziónézők piacán és a tartalmak megszerzésének piacán a versenyt a közérdekkel ellentétesen torzítja *„az RTVE* [vitatott] határozat által engedélyezett *finanszírozási rendszere* (és különösen a fizetős televíziós szolgáltatókra kirótt 1,5%-os »apport«)”, továbbá válaszbeadványában a DTS általános jelleggel is hivatkozik az „új finanszírozási rendszerre [vagy szabályozásra]”. [54]

161. Ezenkívül, keresetlevele 93–99. pontjában a DTS kifejezetten megkérdőjelezi azokat „a 8/2009..sz. törvény által előírt mechanizmusokat”, amelyek az RTVE tevékenysége által eredményezett versenytorzítások elkerülését célozzák, és különösen a 8/2009. sz. törvény 3. cikkének (1) bekezdésében, 6. cikkének (5) bekezdésében, valamint 9. cikke (1) bekezdésének i) és m) pontjában előírt rendelkezéseket.

162. Márpedig, ahogy az kitűnik a DTS által benyújtott kereset 94–95. pontjából, valamint a megtámadott ítélet 162–164. pontjából, e mechanizmusok elkülönülnek a fellebbező által vitatott adóintézkedésektől, és az RTVE részére nyújtott támogatás finanszírozásának szabályozásához tartoznak.

53 — Kiemelés tőlem.

54 — Lásd a DTS által benyújtott válaszbeadvány 27. és 28. pontját.

163. E körülmények között, figyelemmel a fellebbező által beadványaiban ismertetett érvekre, nem lehet azt állítani, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a második megsemmisítési jogalapot, amikor különbséget tett a „felperes arra vonatkozó [érvei], hogy a 8/2009. sz. törvény által bevezetett, illetve módosított három adóintézkedés hatásokat gyakorol a versenyre és a kereskedelemre”, illetve az „RTVE 8/2009. sz. törvény által módosított finanszírozási rendszere által előírt támogatási elemek hatásaira vonatkozó felperesi [érvek]” között.

164. Az első érvet tehát el kell utasítani.

165. Másodszor, a DTS előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 120. pontjában elferdítette az érvelését, amikor hibásan megkülönböztette az RTVE által az audiovizuális tartalmak piacán végzett túllicitálásra alapított érvet attól az érvtől, amely szerint a verseny a közérdekkel ellentétes mértékben torzul. Az eljárás irataiból egyértelműen kitűnik, hogy a DTS azt adta elő, hogy az RTVE új finanszírozási módja, és különösen a rá kirótt adó lehetővé tette az RTVE részére, hogy a közérdekkel ellentétes mértékben torzítsa a versenyt, aránytalanul megerősítve versenyhelyzetét, ezáltal lehetőséget nyújtva számára, hogy a túllicitáláshoz hasonló versenyellenes magatartásokat kövessen.

166. E kifogásoknak nincs semmilyen alapjuk.

167. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a Törvényszék által tett megkülönböztetés a fellebbező által keresetlevele 80. és 81. pontjában tett megkülönböztetésből ered.

168. Keresetlevele 80. pontjában a DTS ugyanis előadta, hogy „[e]lőször, [az új finanszírozási rendszer] lehetővé teszi az RTVE számára, hogy olyan jelentős kereskedelmi értékkel bíró továbbközvetítési jogokat szerezzen, amelyek nem szükségesek a közszolgálati feladat ellátáshoz”. A fellebbező tehát kifejezetten felhívta a Törvényszéket annak vizsgálatára, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett-e el az RTVE részére közszolgáltatási feladata alapján nyújtott kompenzáció arányosságának vizsgálatánál. E vizsgálat lehetővé teszi annak értékelését, hogy milyen mértékben sérülhet az Unió érdekeivel ellentétesen a verseny, illetve a kereskedelem az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 117. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, az említett vizsgálatnak lehetővé kell tennie annak ellenőrzését, hogy a szóban forgó közszolgáltatás gazdaságilag elfogadható feltételek mellett teljesíthető-e, illetve megfordítva, hogy a szóban forgó intézkedés nyilvánvalóan nem megfelelő-e a követett célhoz viszonyítva.

169. A Törvényszék tehát a megtámadott ítélet 149–166. pontjában megvizsgálta a kereskedelem uniós érdekkel ellentétes mértékű érintettségére vagy módosulására alapított kifogást. Ki kell emelni, hogy e vizsgálat során a Törvényszék a megtámadott ítélet 159. pontjában figyelembe vette a fellebbező által hivatkozott kárt.

170. Keresetlevele 81. pontjában a DTS „[m]ásodlagosan” előadta, hogy az RTVE részére biztosított új források lehetővé teszik számára a túllicitálást a jelentős kereskedelmi értékkel bíró továbbközvetítési jogok megszerzése érdekében. Keresetlevele 81–87. pontjában a fellebbező tehát ismertetett több olyan esetet, amelyek során az RTVE jogokat szerzett, és amelyek alkalmasak az utóbbi versenyellenes magatartásának alátámasztására.

171. A megtámadott ítélet 129–147. pontjában a Törvényszék tehát megvizsgálta, hogy a Bizottság valóban nyilvánvaló mérlegelési hibát követett-e el az RTVE által a sportesemények továbbközvetítési joga és a filmsugárzási jogok megszerzésének piacán tanúsított versenyellenes magatartás kockázatát illetően, többek között az utóbbi túllicitálási gyakorlatára koncentrálva.

172. E körülményekre figyelemmel nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 120. pontjában, valamint okfejtése további részében megkülönböztette egymástól a két érvet, nem pusztán azért, mert a fellebbező ilyen megkülönböztetéssel élt, hanem azért is, mert azok megalapozottságának vizsgálata külön értékelést igényelt.

173. E második érvet tehát szintén el kell utasítani.

174. Harmadszor, a DTS előadja, hogy a megtámadott ítélet 130. és 157. pontjában a Törvényszék tévesen értelmezte érveit, mivel soha nem állította, hogy az RTVE finanszírozási rendszere torzítja a versenyt azon puszta tény alapján, hogy e rendszer lehetővé teszi az RTVE számára, hogy az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán versenyezzen a magánszereplőkkel. Ezzel szemben a DTS azt állította, hogy a vele szemben kivetett adó fokozza a szorosan vett támogatásból eredő versenytorzítást, mivel csökkenti a szóban forgó piacokon rendelkezésére álló pénzügyi forrásokat, valamint megerősíti az RTVE arra irányuló kapacitását, hogy ugyanezen piacokon versenyellenes magatartásokat kövessen.

175. A megtámadott ítélet 130. pontjában a Törvényszék úgy ismertette a fellebbező érvét, mint amelynek alapja az, hogy „az RTVE finanszírozási rendszere miatt az RTVE számára rendelkezésre álló állami források lehetővé teszik számára, hogy a tartalmak megszerzésének piacán versenyezzen a magánszereplőkkel”. Vitathatatlan, hogy keresetlevelében, illetve válaszbeadványában a fellebbező kifejezetten nem állította azt, hogy az RTVE finanszírozási rendszere torzítja a versenyt azon puszta tény alapján, hogy e rendszer lehetővé teszi az RTVE számára, hogy az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán versenyezzen a magánszereplőkkel.

176. Ugyanakkor keresetlevele 67–76. pontjában a fellebbező hosszan ismertette a verseny állását a televíziónézők piacán, valamint az audiovizuális tartalmak megszerzésének piacán, kiemelve azt az előnyös versenyhelyzetet, amelybe az RTVE az új finanszírozási rendszer miatt került, és az általa előadottakat számos olyan jogszerzésre hivatkozva illusztrálta, amelyeket az RTVE a versenytársak kárára végzett.

177. A megtámadott ítélet 130. pontjának utolsó szakaszában a Törvényszék tehát megállapította, hogy „kizárólag azon tény, hogy az RTVE a tartalmak megszerzésének piacán versenyben van a magánszereplőkkel, és *bizonyos esetekben ő szerzi meg* e tartalmakat, önmagában nem bizonyíthatja azt, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el”.[55] E következtetés álláspontom szerint kapcsolódik a fellebbező előadásához. Bár az a megfogalmazás, ahogy a Törvényszék ismertette a DTS érvét, vitathatatlanul nem teljes, viszont nem támasztja alá a nyilvánvaló mérlegelési hibát.

178. Ebből következően e harmadik érvet el kell utasítani.

179. Végül negyedszer, a DTS előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 141. és 158. pontjában elferdítette az érveit, amennyiben soha nem állította, hogy az RTVE múltbeli magatartásai „továbbra is hatásokat fejtenek ki a jövőre nézve”, illetve, hogy az RTVE támogatási programja „következtében a műsorajánlata szegényessé vált, és ez hátrányosan érinti az előfizetéseit”. Ezzel szemben a DTS azon versenyellenes magatartások bemutatását célzó példákat hozott, amelyeket az RTVE követhetett azon jelentős források következtében, amelyek hagyományosan rendelkezésére álltak, és amelyek fennmaradását és súlyosabbá válását az új finanszírozási rendszer lehetővé teszi.

180. Ami egyrészt a Törvényszék azon megállapítását illeti, amely szerint az RTVE általi jogszerzésekre vonatkozó példák a DTS szerint továbbra is „hatásokat fejtenek ki a jövőre nézve” (a megtámadott ítélet 141. pontja), rá kell mutatni, hogy keresetlevele 87. pontjában a DTS kijelentette, hogy „[a túllicitálás gyakorlata] fenn fog maradni, és súlyosbodni fog” a vitatott határozat által engedélyezett finanszírozási

55 — Kiemelés tőlem.

mechanizmus eredményeként, válaszbeadványa 28. pontjában ehhez hozzátéve, hogy „az új finanszírozási rendszer olyan forrásokat biztosít az RTVE számára, amelyek *lehetővé teszik számára túllicitálási politikájának megerősítését*.” [56] A Törvényszék által e kijelentéseknek tulajdonított jelentés álláspontom szerint nem áll ellentétben azok tartalmával.

181. Ami másrészt a Törvényszék azon megállapítását illeti, miszerint az RTVE támogatási programja „következtében a műsorajánlata szegényessé vált, és ez hátrányosan érinti az előfizetéseit” (a megtámadott ítélet 158. pontja), meg kell állapítani, hogy a Törvényszék szó szerint átvette a fellebbező által válaszbeadványa 28. pontjában használt kifejezéseket, mivel az utóbbi arra hivatkozott, hogy „[a szóban forgó] támogatási program gyengíti versenyhelyzetét […] jelentős forrásoktól fosztva meg őt, illetve rákényszerítve arra, hogy csökkentse a tartalmakba irányuló befektetéseit, *ami szükségképpen szegényesebbé teszi fizetős televíziós kínálatát, és előfizetői egy részének elveszítését eredményezi*”. [57]

182. E negyedik érvet ezért el kell utasítani.

183. E körülményekre figyelemmel az elferdítésen alapuló harmadik jogalap első része megalapozatlan.

184. Mivel a harmadik jogalap második, a Törvényszék részéről bírósági felülvizsgálati jogköre korlátainak megsértésére alapított része az első rész megalapozottságától függött, így e második részt nem kell megvizsgálni.

185. E körülményekre figyelemmel ebből következően azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a harmadik, elferdítésre, valamint a Törvényszék által az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére vonatkozó értékelése keretében végzett bírósági felülvizsgálat korlátainak megsértésére alapított jogalapot.

E – *A Telefónica által hivatkozott negyedik, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalapról*

186. Válaszbeadványában a Telefónica a DTS által hivatkozottaktól elkülönült, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalapot terjesztett elő. A Telefónica ugyanis azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította az EUMSZ 108. cikk megsértésére alapított érvelését mint megalapozatlant.

187. Hangsúlyozni kell, hogy a Telefónica e jogalapot azonos megfogalmazásban és azonos indokolás alapján terjesztette elő a Bíróság előtt benyújtott csatlakozó fellebbezés keretében.

188. Az eljárási szabályzat 174. cikkével összhangban „[a] válaszbeadványban foglalt kérelmeknek a fellebbezésnek egészben vagy részben történő helyt adására vagy a fellebbezés egészben vagy részben történő elutasítására kell irányulniuk”.

189. Mivel a negyedik jogalap a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését olyan ok miatt kívánja elérni, amelyre a fellebbező fellebbezésében nem hivatkozott, ez a DTS által hivatkozottaktól elkülönült és önálló jogalap álláspontom szerint nem fogadható el.

190. Ezzel szemben megvizsgálom az említett jogalap megalapozottságát, mint a Telefónica által benyújtott csatlakozó fellebbezésben benyújtott jogalapét.

56 — Kiemelés tőlem.

57 — Kiemelés tőlem.

191. Ebből következően azt javaslom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a negyedik, a Telefónica által hivatkozott, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított jogalapot, mint elfogadhatatlant.

192. E megfontolások összességére figyelemmel a DTS által benyújtott fellebbezést el kell utasítani, mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant.

193. Nem kell tehát dönteni a Spanyol Királyság által az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének (1) bekezdése alapján benyújtott kérelemről.

VI – **A csatlakozó fellebbezésről**

194. A Telefónica az eljárási szabályzat 176. cikkének megfelelően csatlakozó fellebbezést nyújtott be a megtámadott ítélettel szemben, amelynek keretében egy, a DTS által a fellebbezésben hivatkozott jogalapoktól elkülönülő jogalapra hivatkozott.

195. E csatlakozó fellebbezés alátámasztása érdekében a Telefónica az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított egyetlen jogalapra hivatkozik, amennyiben a Törvényszék elutasította az EUMSZ 108. cikk megsértésére vonatkozó érvelését.

196. E jogalap a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 207–209. pontjában szereplő indokolása ellen irányul.

A – *A megtámadott ítélet*

197. A megtámadott ítélet 214. pontjában a Törvényszék elutasította a Telefónica által előterjesztett, az EUMSZ 108. cikk megsértésén alapuló két megsemmisítési jogalapot mint elfogadhatatlant, mivel e jogalapok nem kapcsolódtak a jogvita felek által meghatározott tárgyához, tehát az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkével ellentétes mértékben módosították a jogvita keretét.

198. A megtámadott ítélet 211. pontjában a Törvényszék elemzését e cikk rendelkezéseire alapította – amelynek negyedik bekezdése szerint „[a] beavatkozásra vonatkozó kérelemben tett indítványok csak az egyik fél indítványainak támogatására korlátozódhatnak” –, valamint az eljárási szabályzat 129. cikke (3) bekezdésének szövegére és a vonatkozó ítélkezési gyakorlatra.

199. Miután a megtámadott ítélet 212. pontjában meghatározta a jogvita DTS által körülhatárolt keretét, a Törvényszék a következő pontban megállapította, hogy az utóbbi által benyújtott keresetlevél, illetve ellenkérelem sem tartalmaz fejtegetéseket az EUMSZ 108. cikk rendelkezéseinek esetleges megsértésére vonatkozóan, és ezen állítólagos jogsértésekre a Telefónica beavatkozási beadványában hivatkoztak először.

200. A megtámadott ítélet 216. és 217. pontjában a Törvényszék ezt követően válaszolt a Telefónica által konkrétan a két kiegészítő jogalap elfogadhatósága kapcsán hivatkozott érvekre.

201. Ezen elemzése eredményeként a Törvényszék megállapította, hogy e jogalapok elfogadhatatlanok.

B – *A felek érvei*

202. A Telefónica előadja, hogy a Törvényszék nem utasíthatta el az EUMSZ 108. cikk megsértésére alapított jogalapját, mint elfogadhatatlant, azzal az indokkal, hogy az először beavatkozási beadványukban hivatkozott jogalap nem kapcsolódik a jogvita tárgyához.

203. Mindenekelőtt a megtámadott ítélet 216. pontjában a Törvényszék nem támaszkodhat az 1998. november 19-i Egyesült Királyság kontra Tanács ítéletre (C-150/94, EU:C:1998:547), mivel a Telefónica ezen ítéletre nem hivatkozott.

204. Ezt követően a megtámadott ítélet 217. pontjában a Törvényszék nem fejti ki, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset alapján hozott 2010. július 8-i Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-334/08, EU:C:2010:414) mennyiben igazolja azt, hogy a beavatkozó több szabadsággal rendelkezik arra nézve, hogy a fél által nem hivatkozott jogalapokra hivatkozzon. Állami támogatásokkal kapcsolatos perben hozott 2011. július 28-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítéletében (C-474/09 P–C-476/09 P, EU:C:2011:522) a Bíróság egyébként ugyanúgy döntött, mint 2010. július 8-i Bizottság kontra Olaszország ítéletében (C-334/08, EU:C:2010:414).[58] Ha a beavatkozónak a fél által hivatkozott jogalapokra kellene szorítkoznia, nem lenne értelme az eljárási szabályzat 132. cikke (2) bekezdésének, amely többek között azt írja elő számára, hogy ismertesse jogalapjait.

205. Az RTVE előadja, hogy a csatlakozó fellebbezés elfogadhatatlan, és mindenféleképpen megalapozatlan. A Spanyol Királyság és a Bizottság szintén vitatják a Telefónica érveit.

C – *Elemzésem*

206. A csatlakozó fellebbezés álláspontom szerint elfogadható.

207. Bár a Telefónica által hivatkozott egyetlen jogalapnak nem volt helye a fellebbezés keretében általa benyújtott válaszbeadványban, álláspontom szerint ezzel szemben arra az eljárási szabályzat 178. cikke (1) és (3) bekezdésének megfelelően hivatkozhatott a csatlakozó fellebbezés keretében.

208. Vitathatatlan, hogy az eljárási szabályzat 178. cikkének (3) bekezdésében az szerepel, hogy a csatlakozó fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott jogalapokat és érveket „el kell különíteni a válaszbeadványban felhozott jogalapoktól és érvektől”. Márpedig, mivel a válaszbeadványban hivatkozott említett jogalap elfogadhatatlan, álláspontom szerint e rendelkezés nem jelenti akadályát annak, hogy azt a Bíróság a csatlakozó fellebbezés keretében megvizsgálja.

209. Ami immár e jogalap megalapozottságát illeti, a Törvényszék álláspontom szerint megalapozottan mondta ki azt, hogy az első fokon hivatkozott, az EUMSZ 108. cikk megsértésén alapuló jogalapok elfogadhatatlanok.

210. Először, a Telefónica által a Törvényszék előtt benyújtott beavatkozási beadványból egyértelműen kitűnik, hogy a vitatott határozat megsemmisítését azért kérte, mert a Bizottság megsértette az EUMSZ 108. cikket, míg e rendelkezés megsértésére a DTS beadványaiban nem hivatkozott.

211. Ahogy arra megalapozottan mutatott rá a Törvényszék a megtámadott ítélet 212. pontjában, a DTS által benyújtott három megsemmisítési jogalap az EUMSZ 49. cikk, az EUMSZ 64. cikk, valamint az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapult.

212. A Telefónica által beavatkozási beadványában hivatkozott jogalap tehát egyáltalán nem kapcsolódott a jogvita DTS által meghatározott tárgyához, ezáltal az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkével ellentétes mértékben módosította a jogvita keretét.

213. Másodszor, az a kifogás, amellyel a Telefónica azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az 1998. november 19-i Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet (C-150/94, EU:C:1998:547) 36. pontjára hivatkozik, álláspontom szerint teljesen hatástalan.

58 — 108. és az azt követő pontok.

214. Bár a Telefónica előadja, hogy beavatkozási beadványában nem utalt erre az ítélkezési gyakorlatra, megállapítom, hogy részletesen nem ismertet semmilyen elferdítést. E körülmények között, mivel a Törvényszéknek semmilyen érdeke nem fűződik ahhoz, hogy hivatalból megvizsgáljon egy olyan ítéletet, amely alkalmas lehet következtetéseinek megkérdőjelezésére, feltételezem, hogy az ítélkezési gyakorlatra való ezen hivatkozás a Telefónica részéről az elsőfokú eljárás során megtörtént, ahogy azt a Törvényszék állítja.

215. Még ha a Törvényszék tévesen is tekintette volna úgy, hogy ezen érvet a Telefónica előterjesztette, egy ilyen kifogásnak álláspontom szerint akkor sem lenne semmilyen tartalma. Ellentétben ugyanis a Telefónica állításával, az 1998. november 19-i Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet (C-150/94, EU:C:1998:547) 36. pontjának vizsgálata nem azt tette lehetővé a Törvényszék számára, hogy igazolja a Telefónica jogalapjainak elfogadhatatlanságát, hanem ellenkezőleg, hogy megvizsgálja, hogy a Bíróság által ezen ítéletben hozott döntés alkalmas-e arra, hogy megkérdőjelezze az említett jogalapok elfogadhatóságára vonatkozó saját következtetéseit. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy a Törvényszék ilyen vizsgálatot végzett.

216. Harmadszor, az a kifogás, amely révén a Telefónica azt kifogásolja, hogy a Törvényszék mérlegelési hibákat követett el a 2010. július 8-i Bizottság kontra Olaszország ítéletet (C-334/08, EU:C:2010:414) illetően, megalapozatlan.

217. Ellentétben ugyanis a Telefónica által előadottakkal, a Törvényszék a megtámadott ítélet 217. pontjában egyértelműen és kimerítően ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt a beavatkozás tárgyát illetően meg kell különböztetni egymástól a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást és a megsemmisítés iránti keresetet. Ahogy arra az RTVE és a Spanyol Királyság rámutat, a megsemmisítés iránti kereset és a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset célja eltérő.

218. Ezenkívül, bár az eljárási szabályzat 132. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint a beavatkozási beadványnak tartalmaznia kell a beavatkozó fél által felhozott jogalapokat és érveket, ez mindazonáltal nem jelenti azt, hogy az szabadon hivatkozhat új, a felperes által hivatkozottaktól eltérő jogalapokra.

219. Az eljárási szabályzat 132. cikkének (2) bekezdése a beavatkozási eljárás által meghatározott keretekbe illeszkedik, és azt az azt megelőző rendelkezések fényében kell értelmezni. Márpedig e szabályzat „A beavatkozás tárgya és joghatásai” című 129. cikkében az szerepel, hogy „[a] beavatkozás csak az egyik fél kérelmeinek egészben vagy részben történő támogatására korlátozódhat”, hogy „[az] az eljáráshoz képest járulékos jellegű”, valamint hogy „[a] beavatkozó fél a jogvitát beavatkozáskori állásában fogadja el”.

220. E körülményekre figyelemmel a Törvényszék álláspontom szerint tökéletesen megvizsgálta a Telefónica által felhozott megsemmisítési jogalapok elfogadhatóságát, így ebből következően azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének megsértésére alapított egyetlen jogalapot, mint megalapozatlant.

221. E megfontolások összességére figyelemmel a Telefónica által benyújtott csatlakozó fellebbezést el kell utasítani.

VII – **Végkövetkeztetések**

222. A fenti megfontolások fényében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

1) A fellebbezéseket utasítsa el.

2) A DTS Distribuidora de Televisión Digital SA-t, valamint a Telefónica de España SA-t és a Telefónica Móviles España SA-t kötelezze a költségek viselésére.